

ENTERNASYONAL KOMÜNİST PARTİSİ

Yayın Organı

Sayı: 17, Eylül 2025

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

- Gerçek Küresel Süresiz Grev s. 1
- Açlık İşçilere Karşı Bir Silahtır s. 3
- Ukrayna ve Rusya Arasındaki Savaş s. 4
- Hindistan-Pakistan Çatışması s. 6
- Epstein ve Seks Ticareti Endüstrisi s. 10
- Sağlık Hizmetleri Sorunu s. 11
- Türkiye'de Güncel Sendikal Mücadeleler s. 16
- Ümraniye'de Kentsel Dönüşüme Karşı Mücadele s. 18
- Hindistan'da Genel Grevi s. 20
- ICE Sınır Dışı Merkezlerine Karşı İşçi Muhalefeti s. 23
- ABD'de Güncel Sendikal Mücadeleler s. 24
- 151. Uluslararası Parti Toplantısı s. 28
- Solun Arşivlerinden: İtalya'da Fabrika İşgalleri s. 29
- Solun Arşivlerinden: Kongo s. 33

Gerçek Küresel Süresiz Grev: Filistin'de ve Savaşın Olduğu Her Yerde, Savaşı Durdurmak İşçilerin Elinde!

Son aylarda bir grup aktivist ve influencer, Filistin'de yaşanan korkunç katliamlara karşı küresel grev çağrısında bulundu. Pek bir etki yaratamayan bu çağrı, özellikle bireyleri bir günlük bireysel iş bırakma ve tüketim boykotuna yönlendiriyordu. Aktivistlerin küresel grev çağrısı, aslında savaşa karşı gerçek bir uluslararası genel greve tekabül etmekten uzaktı; ancak

Filistin'de yaşanan soykırıma karşı dünya genelindeki işçi kitlelerin tepkisini boşaltmaya hizmet ediyordu.

Bu noktada aklımıza gelen sorular şunlar: Bu savaş nasıl finanse ediliyor? Ve aslında uluslararası sermayenin karşısında çok büyük bir güce dönüşme potansiyeli taşıyan gerçek bir küresel grev nasıl bir örgütlülükle Filistin'deki katliamı durdurma potansiyeli taşıyabilir?

İsrail'i Savaşabilir Kılan Endüstri

İsrail'in silah endüstrisi milyonlarca dolarlık dev bir yarı özel sektör. İsrail Askeri Endüstrileri (Israel Military Industries Ltd.) şirketinin Hindistan ve ABD'de de fabrikaları bulunuyor. Bunun dışında İsrail 2023 yılında 935 milyon dolarlık ithalatla dünyanın dördüncü en büyük ithalatçısı oldu ve 489 milyon dolarlık ihracatla da dünya sıralamalarına on dördüncü sıradan girdi. Sadece 2019 – 2023 yılları arasında dahi ABD İsrail'in silah ithalatının %69'unu karşılıyordu ve bu destek hem silah hem bilgi paylaşımıyla artarak devam ediyor. Bu ithalat hacmi ABD'nin İkinci Dünya Savaşı döneminden beri gerçekleştirdiği en büyük silah ithalatı. Almanya %30'la ikinci en büyük ithalatçı ülke konumunda karşımıza çıkıyor ve 2024'te geçici olarak satışlarını ertelese dahi hem profesyonel uzmanlar hem de silah sağlamaya devam ediyor. Bu ülkeleri İtalya, Birleşik Krallık, Kanada ve Hindistan izliyor. Daha pek

çok ülke İsrail ordusuna farklı düzeylerde katkılar sunmayı sürdürüyor.

Gazze savaşı boyunca silah, teknoloji ve lojistik destek sağlayan firmaların başlıcaları Allianz, Amazon, Atlas Air, BAE Systems, Barclays, BlackRock, Boeing, Boston Consulting Group, Caterpillar, Chevron, Day & Zimmermann, DJI, Elbit Systems, FANUC, General Dynamics, Giencore, Google, HD Hyundai, Honeywell, IBM, Israel Aerospace Industries, Leonardo, Lockheed Martin, Maersk, MBDA, Meta, Microsoft, Oshkosh, Palantir, Rheinmetall, Starlink, Vanguard ve niceleri... Uzaklaşarak uzayan bu liste gösteriyor ki boykot yaparak hiçbir yere varamayız, çünkü hiçbir şey tüketmeden günümüz koşullarında hayatta kalamayız. Boykot, bir başka markayı seçebilme şansı olan küçük burjuva ve işçi aristokrasisinin – ki bu örnekteki gibi dünya sermaye devlerinin çoğunun parmağının işin içinde olduğu durumlarda onlar için dahi zor – çabalarıyla hiçbir sonuca ulaşmaz, aksine peşlerinde sürükledikleri işçilerin çalışmaktan arta kalan kısıtlı enerjilerini tüketir.

Savaş ekonomisi için bir diğer önemli kaynak da petrol ve gaz. İsrail tükettiği petrolün neredeyse %99'unu ithal ediyor. Ülkenin üçüncü en büyük ihracat ürünü olan petrole 2023 yılında İsrail 3.23 milyon dolar ödedi. İsrail petrolünü büyük oranda Azerbaycan, Gabon, Nijerya, Kazakistan ve Brezilya'dan alıyor. Petrol'ün çoğunluğunun alındığı Azerbaycan'dan petrol Türkiye üzerinden geçerek İsrail'e ulaşıyor. 2005 – 2012 yılları arasında gaz ihtiyacının çoğunu Mısır'dan karşılayan İsrail, Mısır'daki krizin ardından gaz üretimini hızla artırarak Mısır ve Ürdün'e gaz satar hale geldi.

Ekonomik verilerden de görüleceği gibi bu savaş sadece bölgesel bir savaş değil, kapitalizmin dört bir yandan beslediği bir savaştır. Bu kadar büyük bir global destekle Gazze'de ve Batı Şerika'da kendisine karşılık verecek bir kişi dahi kalmayana kadar savaşını sürdürebilir ve bu savaşa yakın zamanda İran, Yemen

ve Katar'da gerçekleştirdiği saldırılarla yaptığı gibi bölgenin diğer güçlerini de dahil edebilir. Unutmamak gerekir ki İsrail emperyalizminin savaş makinası kadar büyük ölçekte olmasa da, İran, Türkiye ve Katar gibi bölgesel emperyalistlerin doğrudan ve Çin ve Rusya gibi küresel emperyalist devletlerin küresel desteğiyle Hamas da bu savaşı sürdürebilmesine olanak veren bir savaş makinasına sahiptir. Savaşı, soykırımı ve ulusal baskıyı sabote etmek ne kadar İsraili proleterlerin göreviyse, Filistin proletaryasının dostu olmayan bölgesel ve küresel emperyalist güçlerin kuklası olan Hamas'ın savaşına dair yanlısamlardan kurtulmak da Filistin proletaryasının görevidir.

Sonuçta işçi sınıfı dünyanın dört bir yanında üretimi sürdürerek ve ürettiği ürünleri taşıyarak bu ateşi canlı tutmayı başarmaktadır, ancak sonunda bu ateş kendini de yakacaktır. Fabrikalarda silahları biz üretiyor, limanlarda gemileri biz yüklüyoruz! Biz durursak savaş çarkı da durur!

Uluslararası Örgütlü Mücadeleci İşçi Sınıfı

Sendikal örgütlenme uluslararası örgütlenmenin en temel hücreleridir. İşçiler mümkün olduğunca mücadeleci taban sendikalarında bir araya gelmeli, taban sendikalarının olmadığı yerlerde görece mücadeleci tabana sahip sendikalarda örgütlenip savaş durana kadar süresiz grev çağrısında bulunmalıdır. Sendikaları greve zorlamak, işçilerin zekice ve sessiz örgütlenmesiyle hızla gerçekleşebilir. Taban sendikaları var olan sektörler arası çatı örgütlere girerek birlikte hareket etme pratiği kazanmalıdır. Bu yapıları başka ülkelerdeki benzerleriyle iletişime geçirmeli ve birlikte hareket etmeye olanak sağlayacak bir zemin oluşturmalıdır. Tabii ki bütün bunları işçi sınıfı yalnız başına değil, sınıf partisi Enternasyonal Komünist Partisi ile en etkili şekilde gerçekleştirebilir. EKP dünyanın işçilerini birbirine bağlayan ağı bir arada tutacak güçtür.

Bahsi geçen sendikaların veya çatı örgütlerinin bulunmadığı yerlerde işçiler sıfırdan kuruluş mücadelesi başlatabilir. İşçiler yeni kuracakları örgütlülükler için her türlü yardıma mücadeleciler sendikalardan, mücadele ağlarından ulaşabilirler. İşçileri pozisyonlarla ve taktiklerle besleyecek koca bir külliyata sahip EKP de sınıf mücadelesine hem mücadele alanında hem de teorik zeminde katkı sunmayı sürdürecektir.

Savaşın bombalarını, zehirli gazlarını, verilerini üretiyoruz; bizi her gün beslemekten çok zehirleyen yiyecekleri, içecekleri üretiyoruz; en ufak doğal afette başımıza çöken evleri, köprüleri üretiyoruz; bir yanımızı iyileştirirken bir yanımızı çürüten sağlık sistemlerini, tüccar doktorları üretiyoruz; biz sermaye adına canlı yaşamı tehdit eden dev bir zehirli makine üretiyoruz. Bu canavarı durdurmakta gün geçtikçe gecikiyoruz ve tarih boyunca öğüttüğü milyonlarca cesedin üzerinde sıramızı bekliyoruz.

Hem kendimiz hem de savaşlar ortasında yaşam mücadelesi verenler için bir araya gelip dev bir yumruk olmalı, kapitalizmin savaş makinesini tuzla buz etmeliyiz!

Açlık, İşçilere Karşı ve Emperyalist Bloklar Arasındaki Savaşta bir Silahtır - Tıpkı Sahte Kınamalar ve Çareler Gibi

Her gün Gazze Şeridi'nden, güneşin altında bir tabak yemek veya bir şişe su için sıra bekleyen aç, susuz, hasta ve bitkin insan kalabalığının makineli tüfekle vurulduğu, hastanelerin ve okulların bombalandığı görüntü ve haberler geliyor. Çok küçük çocuklar da dahil olmak üzere binlerce Filistinli, yargılanmadan İsrail'de tutuklu bulunurken, Gazze'nin tüm nüfusu her gün küçültülen ve bombalanan bir açık hava hapisanesinde kilitli durumda.

Gazze, insanların hiçbir neden yokken katledildiği, açlık veya susuzluktan öldüğü dünyadaki tek bölge değil. Ancak bu planlı soykırım, demokratik olarak seçilmiş bir hükümet ve parlamentonun, "bölgedeki tek demokrasi"nin sorumluluğundadır ve suçlu paralı asker çeteleri tarafından değil, eşit derecede demokratik ülkeler tarafından bağışlanmasa da serbestçe satılan silahlarla, bir devletin düzenli ordusu tarafından gerçekleştirilmektedir.

Sadece İsrail Devleti değil, tüm devletler bu katliama dahildir: Filistinlilerin dostu olduğunu iddia eden Arap devletleri, Müslümanları savunduğunu iddia eden Türkiye ve İsrail ile birlikte Hamas'ı finanse eden ve silahlandıran İran bile.

Çünkü bir halkın hayatı, küresel sermayenin hizmetkarları için hiçbir değer ifade etmiyor. Dünyadaki korkunç servet yoğunlaşmaları için tek yasa ve ahlak, kâr peşinde koşmaktır. İnsanlık ölsün, delice sermaye birikimi devam ettiği sürece.

Her ülkede, büyük sermaye, adamları, partileri ve devlet aygıtı aracılığıyla bütün halkları rehin tutar. Onların hayatları, takas edilecek bir meta değildir. Yararlı oldukları sürece savunulurlar, aksi takdirde ölürler. Sermayenin doğal seçiminde, en vicdansız ve kana susamış olanlar hayatta kalır.

Gazze Şeridi ve sakinlerinin sistematik olarak yok edilmesi, tüm dünyanın gözü önünde neredeyse iki yıldır devam ediyor. Ancak son birkaç gündür hükümetler bunu fark etmiş görünüyor. Ama çok sayıda dışişleri bakanlığından gelen, tamamen sözlü olan kınama ve onaylamama korusu ve iki milyonluk bir nüfus için utanç verici bir şekilde sembolik olarak atılan birkaç kutu yardım, herhangi bir rahatlama umudu doğurmamalıdır.

İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda bariz suçlar karşısında kurulan uluslararası kuruluşlar, kapitalizmin canavarca yüzünü gizlemede tamamen aciz olduklarını ve sadece kozmetik bir rol oynadıklarını teyit ediyorlar. BM ve Uluslararası Ceza Mahkemesi, sadece kağıt üzerinde kalan kınamalar yayınlıyorlar.

Dolayısıyla gerçekler, tek geçerli hakkın güç olduğunu, onu uygulayabilecek bir güç olmadan hak diye bir şeyin olmadığını göstermektedir. ABD'nin aşağılık bir paralı askeri olan burjuva İsrail devleti, bölgedeki iktidar boşluğunu sömürerek, Lübnan, Suriye, İran ve Yemen'in başkentlerini cezasız bir şekilde bombalamakla görevlendirilmiştir. Ancak tüm Batı, İran'da "İsrail bizim için de kirli işi yapıyor" diye sevindi, Alman şansöyesinin küçümseyici sözleriyle ifade ettiği gibi.

"Devletler arası barışçıl bir arada yaşama"yı savunan sözde "uluslararası hukuk"un değeri budur.

Güce ancak güçle karşı çıkılabilir. Bu nedenle, bireysel tiksinti veya öfkenin, katliamı durdurmak veya hafifletmek için hiçbir değeri yoktur. Sınıflı bir toplumda, güç sınıfların elindedir. Şimdiye kadar, kafa karıştırıcı spontan gösteriler gördük, ancak işçi sınıfı örgütleri, var olmayan partiler ve patronların peşinden giden sendikalar sessiz kaldılar. Böylece Filistin'deki işçi sınıfı kardeşlerinin katledilmesine rıza gösterdiler.

Emperyalistler arasında daha genel bir askeri çatışmanın yaklaşmakta olduğu bir durumda, Gazze'deki soykırım, hem bloklar arasındaki sürtüşme hattında hem de geride kalan talihsiz halklar üzerinde birçok kez tekrarlanacaktır.

Uluslararası proletarya, yaklaşan savaş için kendini düzenlemeye izin verirse, karşı karşıya kalacağı senaryo budur.

Yeniden doğan ekonomik savunma örgütlerinde örgütlenen ve devrimci komünist partisinin önderliğindeki proleter sınıf, çürümüş sermayenin gücüne karşı koyabilecek tek güçtür: çare devletlerin disiplinine karşı sınıf disiplini; burjuva savaşına karşı proleter savaştır.

Ukrayna ve Rusya Arasındaki Savaş

Son müzakereler sırasında, Rus heyeti, görüşmelerin amacının çatışmanın "temel nedenlerini" ele alarak "kalıcı barış" olması gerektiğini belirtti. Kremlin'in barış için şartları şunlardır: Ukrayna'nın tarafsızlığı, yani NATO'ya katılmaması, yabancı askerleri veya üsleri barındırmaması ve kitle imha silahlarına sahip olmaması; Ukrayna ve uluslararası toplumun Kırım, Donetsk, Luhansk, Herson ve Zaporizhia'nın Rusya'ya ilhakını tanınması.

Ukrayna hükümeti bu talepleri defalarca "kabul edilemez" olarak nitelendirmiş ve "Kırım, tüm Ukrayna gibi özgür olmalıdır" diye tekrarlamıştır. Ancak "dünya televizyonunda" hatırlatıldığı gibi, "oynayabileceği kartları" yoktur.

Ukrayna kapitalistleri, cepheye gönderilen proleterlere fedakarlıklarının boşuna olduğunu itiraf etmek zorunda kalmaktan kesinlikle endişe duyuyorlar. Ve bu, askerlerin ulusal savaşı kaybetmiş olmaları nedeniyle değil, tüm savaşların sonucu olan, proleterlerin her zaman dışlandığı ve egemen sınıfların yararına olan ganimetlerin yeni bir bölüşümü olduğu için.

Ukrayna burjuvazisinin muzaffer tarafa taviz vermeyi reddetmesi, Rus ilerleyişini durdurmanın, kaybedilen toprakları geri almak için bir karşı saldırı düzenlemenin imkansız olduğu artık açıkken, gerçekçi olmayan ve suç teşkil eden bir tutumdur. Savaşın

devamı, çatışmanın nihai sonucunu değiştirmeden binlerce kişinin daha hayatına mal olacak ve daha fazla korkunç yıkıma neden olacaktır. Zelensky'nin eski danışmanının dediği gibi, "Ukrayna bugün müzakere edebilir ve beş bölgeyi kaybedebilir ya da savaşımaya devam edebilir ve birkaç ay içinde sekiz bölgeyi kaybedebilir."

Ancak bu tutumunda Ukrayna hükümeti, "adil barış" çağrısı yapmaya devam eden bazı Avrupa devletleri tarafından desteklenmektedir. "İstekli" olanlar, yani Fransa, İngiltere, Polonya ve liderlik iddiasında olan Almanya bile, Ukrayna'ya silah, asker veya mali yardım gibi belirleyici askeri yardım sağlamayı düşünmüyor. NATO da aynı tutumu sergiliyor.

Çeşitli gözlemciler göre, artan askeri üstünlüğü ve ABD'nin Ukrayna'ya silah tedarikinden giderek çekilmesi algısıyla güçlenen Rusya, yaz aylarında bir saldırı hazırlığı yapıyor. Öte yandan Ukrayna, asker sıkıntısı çekiyor, gerekli silahlardan yoksun ve ekonomik kaynakları azalıyor.

Bu arada, savaşın devamı tüm kapitalistlerin çıkarımadır: askeri sanayiye desteklemekte ve Avrupa ve Amerika'nın endüstri devlerinin yararına Ukrayna'nın maden ve tarım zenginliklerinin yağmalanmasına olanak tanımaktadır.

Dahası, Rus burjuvazisi de risk altındadır. Bu savaş yıllarında ekonomik, sosyal ve siyasi sorunlar birikmiştir ve sınıf mücadelesinin yeniden başlamasına neden olabilir.

Bu nedenle, yaklaşan müzakerelerin olumlu bir sonuçla savaşı sona erdireceği ihtimali çok düşüktür. Savaşı başlatmanın, bitirmekten daha kolay olduğunu söylemek klişe değildir. Üç yıldan fazla süren ve milyonlarca askerin katıldığı bu savaş, insan hayatı ve malzeme açısından muazzam bir maliyete yol açmış ve Batı ülkeleri ile Rusya ve müttefiklerinin silah ve

mühimmat rezervlerinin büyük bir kısmını tüketmiştir.

Rusya, kapitalizm altında savaşın her zaman kârlı olmasından dolayı ve NATO'nun kuşatmasına tepki göstermek için savaşı başlattı. Oligarşik Ukrayna burjuvazisi, başta Amerikalılar olmak üzere, Batılı kapitalistler adına satılmış bir vekalet savaşı yürüttü. Bu nedenle savaş, büyük Avrupa, Amerika ve Rus şirketleri Ukrayna'nın varlıklarını nasıl paylaşacakları konusunda anlaşmaya vardıklarında sona erecek.

Trump ve Putin arasındaki görüşmeler, bu zenginliklerin açık bir şekilde paylaşılmasına dayalı bir barışa işaret ediyordu. Bu, iki emperyalist devlet arasında daha geniş ekonomik bağlar kurulmasına yönelik bir anlaşmanın parçasıydı. Şu anda, her şey yeniden masaya yatırılmış gibi görünüyor ve bu, yıllardır bölgede var olan Çin gibi diğer oyuncuların ve Almanya, İngiltere, Polonya, Fransa ve İtalya gibi Avrupa devletlerinin, Kiev'i silah ve parayla donatmaya katkıda bulunmuş olmalarına rağmen şimdi oyundan dışlanma riskiyle karşı karşıya olan küçük emperyalist güçlerin oyuna yeniden girmesine yol açabilir.

Dahası, sınırlarda Romanya, Macaristan, Slovakya ve Polonya burjuvazisi, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda kendilerinden alınan toprakları geri almak için doğru anı bekliyor. Ukrayna için verilen bu mücadelenin sonucu tek bir cümleyle özetlenebilir: Ukrayna her şeyi kaybetti. Bu, proletarya için özgürlük mücadelesi, milli bağımsızlık, vatan savunması ve diğer saçmalıklar için burjuvazinin yaptığı çağrının değerine dair bir başka ders.

Ukrayna'daki savaş, Ortadoğu'dakiler gibi, dünya kapitalizminin savaş ihtiyacının bir parçasıdır. Tüm büyük devletler, silahlı kuvvetlerinin verimliliğini ve tutarlılığını artırmak için çabalarını hızlandırmaktadır. Yeni silah sistemlerine olan talep, aşırı üretim krizinden etkilenen ve sivil üretimlerini dönüştürecek olan sanayi

sektörleri tarafından memnuniyetle karşılanmaktadır. Avrupa Birliği, üye devletlerini ulusal bütçelerini revize ederek, hatta borcu artırarak askeri harcamalarını artırmaya çağırılmaktadır. Bu, birkaç ay öncesine kadar sapkınlık olarak görülüyordu. Hükümetlerden sağlık, eğitim ve altyapıya daha az, orduya daha fazla harcama yapmalarını istiyorlar.

Bu konu, Brüksel'deki politikacılardan hoşlanmadığını gizlemeyen İtalya Ekonomi Bakanı'nı bile endişelendiriyor: "Savunma harcamalarını orantısız bir şekilde artırmak ve sosyal harcamaları azaltmak siyasi olarak çok zor olacak: Hiçbir hükümetin bunu yapmaya istekli olduğunu sanmıyorum."

Bakanın yanıldığını kanıtlamalıyız: hükümetler, yeniden seçilememe pahasına bile olsa bunu yapacaklar, çünkü burjuva rejimin çıkarlarına hizmet ediyorlar ve burjuva rejim yeniden silahlanmak istiyor. Önümüzdeki yıllarda, genel savaşa hazırlık yıllarında, proletaryanın yaşam ve çalışma koşullarını savunacak olan demokrasi ya da parlamentolar, ister sağcı ister solcu olsun, olmayacak. Bunu yapmak zorunda olan proletarya'nın kendisidir; önemli ücret artışları, çalışma saatlerinin genel olarak azaltılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve milliyetçi ve vatansever propaganda, yeniden silahlanma ve savaş tehditlerine karşı kararlı bir şekilde mücadele ederek.

Hindistan-Pakistan Çatışması

Terörist Saldırı

22 Nisan'da, Hindistan'ın Jammu ve Keşmir bölgesindeki dağ kasabası Pahalgam yakınlarındaki Baisaran Vadisi'nde bir terörist saldırı meydana geldi. Beş kişilik silahlı militan grubu 26 sivil öldürdü ve onlarca kişiyi yaraladı.

M4 ve AK-47 saldırı tüfekleriyle donanmış komandoların, Hindu turist gruplarını hedef aldığı bildirildi. Birkaç tanığa göre, kurbanlar cinsiyetlerine (sadece erkekler) ve dinlerine (sadece Müslüman olmayanlar) göre seçildi; yerel Keşmiriler saldırıdan kurtuldu.

Bu yöntem, Hamas'ın 7 Ekim saldırılarında kullandığı yöntemi anımsatıyor. Bazı kurbanların, İslam'a bağlılıklarını ifade etmek için söylenen bir inanç beyanı olan Kalima'yı okuyarak İslam inancını kanıtlamaya zorlandıkları bildirildi. Doğrulanmış tek Müslüman kurban, turistleri korumaya çalıştığı bildirilen yerel bir işçi, bir midilli kiralama çalışanı. Saldırı, Hindistan merkezi hükümetinin Keşmir'in kısmi özerkliğini kaldırma kararının hemen ardından 2019'da ortaya çıkan, Direniş Cephesi olarak bilinen nispeten yeni bir grup tarafından üstlenildi.

Direniş Cephesi, son yıllarda Hindistan topraklarında çok sayıda saldırı gerçekleştiren cihatçı grup Lashkar-e-Taiba (LeT) ile yakından bağlantılı veya bu grubun ayrılmaz bir parçası olarak kabul ediliyor. LeT, 2008 yılında Mumbai'de üç gün süren ve 170 kişinin ölümüne yol açan saldırıyı da gerçekleştirmişti.

Ancak saldırıdan birkaç gün sonra Direniş Cephesi, Telegram üzerinden gönderilen sorumluluk iddiasının Hindistan istihbaratı tarafından düzenlenen bir siber saldırının sonucu olduğunu iddia ederek olayla ilgisi olmadığını reddetti. Turistleri hedef almak bu gruplar için yeni bir şey değil; aksine, uluslararası ilgi ve medyanın dikkatini çekmek için açık bir istekle hareket ediyorlar. Bunun iki amacı vardır: bölgesel istikrarı bozmak ve son yıllarda Hindistan'ın Keşmir bölgesinde önemli bir büyüme kaydeden turizm ekonomisine zarar vermek.

Haziran 2024'te, Reasi bölgesindeki (Jammu ve Keşmir) Ransoo yakınlarındaki Shiv Khori tapınağından dönen Hindu hacıları taşıyan bir otobüs saldırıya uğradı ve

dokuz yolcu öldürüldü. Saldırı, hafif silahlarla pusu taktikleri kullanmasıyla tanınan, pek bilinmeyen bir başka grup olan Keşmir Kaplanları tarafından üstlenildi. Bu grubun, 2000 yılında kurulan Sünni İslamcı örgüt Jaish-e-Mohammed (JeM) ile bağlantılı olduğu düşünülmektedir. Urduca “Muhammed'in Ordusu” anlamına gelen bu örgüt, yıllar boyunca intihar bombacıları kullanmasıyla tanınmıştır.

Bölgede normal bir görüntü sergilemek amacıyla Hindistan, 2023 yılında Jammu ve Keşmir'deki aynı adlı bölgenin başkenti Srinagar'da G20 zirvesi düzenledi. Etkinliğin ardından Çin ve Pakistan protesto etti.

Saldırıları genellikle sivilleri, etnik ve dini azınlıkları, hacıları, turistleri, ama aynı zamanda işçileri de hedef almaktadır. Bunun bir örneği, Ekim 2024'te Direniş Cephesi'nin, yine Keşmir'deki Ganderbal bölgesinde bir tünel inşaat şantiyesine saldırarak yedi göçmen işçiyi öldürdüğü alçakça eylemidir.

Güney Asya Terörizm Portalı'nın verilerine göre, 2000 ile 2024 yılları arasında, sadece Jammu ve Keşmir'de değil, ülkenin çeşitli bölgelerinde terör eylemleri sonucunda yaklaşık 15.000 sivil öldürüldü. Bu rakamlar, bu olgunun karmaşıklığını ve yaygınlığını yansıtmaktadır.

Sözden Eyleme: Sindoor Operasyonu

Hindistanlı liderler hemen Pakistan'ı suçlayarak, bölgedeki terörizmi desteklediğini ve körüklediğini iddia ettiler. İslamabad, Hindistan'ın Keşmir'deki varlığının gayri meşru olduğunu yinelerken, herhangi bir ilgisi olduğunu reddederek suçlamaları iade etti.

Saldırının ertesi günü, Yeni Delhi önemli bir misillemeyle yanıt verdi: İndus Suları Anlaşması'nı askıya aldı ve iki ülke arasındaki tek yasal geçiş noktası olan, Hindistan'ın Pencap eyaletindeki Amritsar'a yakın

Attari-Wagah sınırını kapattı.

1960 yılında Dünya Bankası'nın gözetiminde imzalanan İndus Suları Anlaşması, alt kıtanın en uzun nehrinin geniş havzasından gelen suyun paylaşımını düzenlemektedir. İndus Nehri, Tibet dağlarında doğar, Hindistan'ın bir kısmını (özellikle Ladakh, Jammu ve Keşmir) geçer ve Pakistan'dan akarak Karaçi'nin güneyindeki Umman Denizi'ne dökülür.

Anlaşma, Hindistan'a sol kol nehirleri olan Ravi, Beas ve Sutlej'in (genellikle tarım ve hidroelektrik amaçlı) münhasır kullanım hakkını vermektedir. İndus Nehri ve sağ kol nehirleri olan Chenab ve Jhelum ise Pakistan'ın kullanımındadır. Ancak anlaşma, Hindistan'ın bu nehirler üzerinde hidroelektrik projeleri inşa etmesine izin vermekte, ancak Pakistan'a akan su miktarını değiştirmemesini şart koşturmaktadır.

Bu sular Pakistan ekonomisi için hayati önem taşımaktadır: esas olarak tarımsal üretim için kullanılan bu sular, ülkenin toplam su ihtiyacının yaklaşık %80'ini karşılamaktadır. Pakistan Enerji Bakanı Awais Leghari bu nedenle anlaşmanın askıya alınmasını “su savaşı eylemi; korkakça ve yasadışı bir hareket” olarak nitelendirerek, “her damla bizim hakkımızdır ve onu tüm gücümüzle savunacağız” dedi.

Saldırıdan iki gün sonra, her iki ülke de vizeleri iptal etti ve ticari bağları kesti. Pakistan, hava sahasını Hint uçaklarına kapattı ve Kontrol Hattı'na saygı ve onu tek taraflı olarak değiştirmeme taahhüdünü belirleyen kırılğan Simla Anlaşması'nı askıya aldı. Burjuva yağmacılar arasında imzalanan bu belgelerin değerinin kanıtı olarak, bu anlaşma 1972'den bu yana sayısız kez ihlal edildi.

29 Nisan'da Hindistan Başbakanı Modi, savunma liderleriyle yaptığı toplantıda Hindistan silahlı kuvvetlerine “tam operasyonel özgürlük” verdi.

Gerginlik artıyor: 3 Mayıs'ta Pakistan gücünü göstererek 450 kilometre menzilli Abdali balistik füzesini test etti. Aynı gün Hindistan, Pakistan gemilerine deniz kısıtlamaları getirdi ve deniz yoluyla tüm ticareti kesti.

6-7 Mayıs gecesi Sindoor Operasyonu başladı. Hindistan silahlı kuvvetleri, Pakistan topraklarında "terörist altyapı" olarak tanımlanan dokuz hedefe saldırı düzenledi. Hindistan kaynaklarına göre, bu hedefler arasında Jaish-e-Mohammed, Lashkar-e-Taiba ve Hizbul Mujahideen (HM) terörist gruplarının eğitim kampları ve karargahları da bulunuyordu. HM, Keşmirli savaşçıları da içeren bir örgüttür.

İslamabad, Kontrol Hattı boyunca yoğun havan ve ağır topçu bombardımanı ile hemen yanıt verdi. 7 ve 8 Mayıs gecesi, Pakistan, kuzey ve batı Hindistan'daki birkaç askeri hedefi insansız hava araçları ve füzelerle vurdu; bu saldırıların bazıları Hindistan hava savunma sistemleri tarafından etkisiz hale getirildi.

8 Mayıs'ta, Hindistan silahlı kuvvetleri füzeler ve insansız hava araçlarıyla yanıt verdi ve Lahor dahil olmak üzere Pakistan'ın çeşitli yerlerindeki hava savunma radar sistemlerini hedef aldı. 8-9 Mayıs gecesi, Pakistan'ın Hindistan hedeflerine yönelik insansız hava aracı saldırıları devam etti ve Srinagar havaalanı ve Awantipora hava üssü de dahil olmak üzere birçok yer vuruldu. İslamabad'ın 300'den fazla insansız hava aracı kullandığı tahmin ediliyor.

9 Mayıs'ta, her iki tarafın da Kontrol Hattı boyunca havan ve ağır topçu kullanımıyla karakterize edilen ateş yoğunluğunda önemli bir artış oldu.

Ertesi gün, iki taraf arasında ateşkes müzakereleri yapıldı. Ancak anlaşmaya rağmen, sınır boyunca çok sayıda çatışma yaşandı. Sadece 12 Mayıs'ta, füze saldırıları ve yoğun insansız hava aracı saldırıları içeren dört günlük şiddetli askeri çatışmalardan sonra,

iki ülke ateşkes ilan etti ve bu ateşkesin istikrarlı olduğu görüldü.

Burjuva devletler arasındaki her çatışmada olduğu gibi, hükümet temsilcileri ve askeri liderlerin açıklamaları, kayıpların sayısı ve saldırıların sonucu konusunda önemli farklılıklar gösterdi.

Pakistan, Hindistan'ı sivil bölgelere saldırarak 40 sivil ve 11 askeri öldürdüğünü ve yaklaşık 200 kişiyi yaraladığını iddia etti. Yeni Delhi, Pakistan'ın sivil kayıplara ilişkin iddialarını kategorik olarak reddetti, ancak operasyonlarında sadece ilk saldırı dalgasında 100'den fazla "terörist" in öldürüldüğünü iddia etti.

Hint kaynaklarına göre, kontrol hattı boyunca topçu ve küçük silahlı çatışmalar ve Pakistan'ın insansız hava aracı saldırıları sonucunda beş asker ve 15 sivil öldü, 43 kişi yaralandı.

Ateşkes

Anlaşma 10 Mayıs'ta ABD başkanı tarafından duyuruldu ve ancak daha sonra Pakistan dışişleri bakanı ve Hindistan dışişleri sekreteri tarafından doğrulandı. Kendisine verilen şaklaban rolünü oynayan Trump, şöyle buyurdu "ABD'nin arabuluculuğunda geçen uzun bir gece görüşmesinin ardından, Hindistan ve Pakistan'ın tam ve acil bir ateşkes üzerinde anlaştığını duyurmaktan memnuniyet duyuyorum. Her iki ülkeye de sağduyu ve büyük zeka kullandıkları için tebrikler. Bu konuya gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim!"

Bu sözler Hindistan'ın egemen sınıfı tarafından pek hoş karşılanmadı: Arabuluculuğun kredisini ABD'ye atfetmek, Hindistan'ın dış baskıya boyun eğdiğini ima ederken, milliyetçi hayal gücünde Keşmir sorunu ve Pakistanlı düşmanla ilişkiler iki devlet arasındaki iç meselelerdir. Dahası, Trump iki ülkeyi aynı kefeye koyarak Hindistan'ı terörizmin kurbanı olarak

tanımlamamıştır.

Ancak, yerel sorunların küresel dengesizliğin bir parçası olduğu ve tamamen özerk bir şekilde ele alınamayacağı tarihi bir aşamada olduğumuz açıktır.

Bu krizde, iki büyük emperyalist güç olan ABD ve Çin, on yıllardır iki rakip devlete silah sağladıktan sonra, her ikisinden de itidal çağrısında bulunarak temkinli bir tutum sergiledi. Elbette, ABD, tarihsel olarak Pakistan ile bağlantılı olmasına rağmen, Çin karşıtı bir kapasiteyle Hindistan ile stratejik bağlarını güçlendirmeye yöneliktir. Öte yandan Pekin, geleneksel olarak Delhi'nin düşmanı ve İslamabad'ın müttefikidir ve İslamabad ile giderek yaklaşan ekonomik ve ticari bağlar kurmuştur.

Dahası, Hindistan için silahlı bir çatışma, zaten sarsılmış olan küresel tedarik zincirlerini daha da zayıflatacak ve bugün orada yatırım için verimli bir zemin bulan uluslararası sermayeyi kaçıracaktır. Uzun bir savaş, Hindistan'ın Çin'in etkisini kısmen de olsa sınırlama yeteneğini ciddi şekilde sınavabilir.

Devrimci Komünizmin Tutumu

Kapitalist üretim tarzının mevcut aşamasını karakterize eden sayısız büyük ve küçük çatışma, öncelikle genel ekonomik aşırı üretim krizinin dikte ettiği, sermayenin yeni bir küresel katliama doğru ilerleyişinin kaçınılmaz tezahürleridir. Savaş, egemen sınıflar için kaçınılmaz bir zorunluluktur; “ya kapitalist dünya savaşı ya da proleter devrim” alternatifine başka bir alternatif yoktur. Patronlar ve her renkten hükümetleri için, tüm ulusların işçilerini kardeş kavgasına sürüklemek hayati önem taşır.

Tüm burjuvaziler, ve bu senaryoda Hint burjuvazisi ve onun Pakistanlı ikizi, çatışmanın alevlerini körüklemeye devam edecek, gerektiğinde ve gerektiği kadar, onları yetiştiren ve destekleyen çeşitli burjuva

fraksiyonlarının ifadesi ve yararlı hizmetkarları olan ve sözde ideolojilerinin ötesinde, her zaman devrime ve işçilere karşı duracak olan çok sayıda “terörist” grubu besleyeceklerdir.

Keşmir'deki gibi toprak anlaşmazlıkları, burjuva devletini güçlendirmek ve onu proleter harekete karşı kullanmak için şiddetlendirilecek olan dini çatışmalar gibi, milliyetçiliği teşvik etmek için yararlı bir bahane olacaktır.

Ancak savaşın, her türlü oportünizmi ortaya çıkarma gibi bir yararı da vardır. Hindistan'da, iki büyük sözde komünist parti, Hindistan Komünist Partisi ve 1964'te ondan ayrılan Hindistan Komünist Partisi (Marksist), “terörizme” karşı ulusal birliğin önemini vurgulayarak ve Sindoor Operasyonu'nu açıkça destekleyerek bir kez daha gerçek gerici yüzlerini göstermişlerdir. Hindistan proletaryası bu dayatmaları reddetmeli ve Pakistanlı sınıf kardeşleriyle birlikte, işçi sınıfının mücadelesinde ulusal birliğe karşı uluslararası birlik için “Düşman evimizde” sloganını benimsemelidir.

Görünüşte daha radikal olan diğer Hindistan ve Pakistan sol örgütleri, bugün her iki ulusal burjuvaziye de karşı çıkarak, Tibet'ten Belucistan'a ve Keşmir'e ulusal kurtuluş mücadelelerini desteklemektedir. Tarihsel gelişimin şu anki genel aşamasında, azınlıklara yönelik bu baskıları kınayan sözler, Donbass cumhuriyetleri ile ilgili Ukrayna senaryosunda veya Filistin katliamında olduğu gibi, emperyalistler arasındaki savaşın araçları olarak kullanılmaktadır.

Üçüncü dünya katliamı, ancak milliyetler, etnik gruplar ve dinler üzerinde birleşmiş ve dünya komünist partisinin önderliğinde, devletler arası savaş komünizmin onaylanması için sınıflar arası bir savaşa dönüştüren dünya proletaryası tarafından durdurulabilir.

Epstein, Seks Ticareti Endüstrisi ve Ahlaksız Burjuva Dünyası

Yasal ve yasadışı finansman ile reşit olmayan ve reşit kızları işe almak ve pezevenklik yapmak için geniş bir ağdan oluşan Epstein'in finans imparatorluğu, burjuvazinin birçok üst düzey üyesini birbirine bağladı, siyasi kuklalarını hizada tuttu ve gizli polislerinin operasyonlarına yardımcı oldu. Bu istihbarat varlığının karıştığı kirli işlerin karmaşık ağı, onu zengin etti ve ona ve arkadaşlarına pedofili ve finans suçları ile uğraşmalarını sağladı ve büyük olasılıkla Epstein'in, suçlarının video görüntülerini şantaj aracı olarak ellerinde tutmalarını mümkün kıldı – bu, ABD ve İsrail istihbaratındaki kontrolörlerinin ihtiyaçları için burjuva dünyasının siyasi ve finansal elitinden iyilikler karşılığında para kazanmanın bir yoluydu ve nihayetinde ABD emperyalist bloğunun uluslararası tekel ve finans sermayesinin ihtiyaçlarına hizmet etti.

Jeffrey Epstein'in son zamanlarda ortaya çıkması ve burjuvazinin mevcut siyasi kolu tarafından hem ölümünün hem de suçlarının kapsamının örtbas edildiği iddiaları, ABD'nin mevcut burjuva yönetiminin bir şekilde “elitlerin” suçlarını ele alacağına dair inancın sonunu getirmiştir. Mevcut başkanın, gerçeğin ortaya çıkmasından korkan ve temsil ettiği belirli sermaye partisinin yararına kanıtları ve tanıklıkları tahrif etmeye çalışan başka bir burjuva “elit” olduğu gerçeğini ortaya koymaktadır.

Bu gizli operasyonların ahlaksızlığının ve ayrıntılarının tam boyutunu devrime kadar muhtemelen asla öğrenemeyeceğiz, ancak Epstein skandalındaki cinsel sömürü ve ahlaksızlığın, sermaye egemenliğinin derin ahlaksızlığının bir belirtisi olduğunu ve bu tür faaliyetlerin ancak bu sömürü sisteminden radikal, devrimci bir kopuşla ortadan kaldırılabileceğini söylemek için bunları bilmemize gerek yok.

Epstein'in suç örgütünün finansmanı, JPMorgan, Chase ve Deutsche Bank gibi büyük finans kurumlarının yardımıyla, tröst yapıları ve offshore hesaplar aracılığıyla gizlendi; bu kurumlar, kârlı müşteriler peşinde koşarken, uyuşturucu satıcıları, istihbarat servisleri ve diğer şüpheli müşteriler için yaptıkları gibi, Epstein'in faaliyetlerine de göz yumdular.

Epstein'in, kurbanlarını sömürerek elde ettiği kompromit edici bilgileri kullanarak şantaj ve istihbarat manipülasyonuna karışması, muhtemelen burjuvazi ve finans sermayesi saflarında kontrolü sürdürmek ve potansiyel muhalefeti susturmak için bir mekanizma işlevi gördü. Bu tür taktikler, egemen sınıfın konumunu güvence altına almak ve siyasi güçleri manipüle etmek için kullandığı iyi bilinen araçlardır.

CIA ve Mossad gibi gizli polis ve gizli paramiliter kurumlar, ABD emperyalist bloğunun egemen kapitalist sınıfının, bu blokların kontrolündeki dünya sermayesinin bazı kısımlarını yöneten büyük tekel kartelleri ve büyük finans sermayesi hedge şirketlerinin ekonomik çıkarlarına hizmet etmek ve iktidarını korumak için kullandığı araçlardır.

Bu tür istihbarat kurumları elbette yasaların dışında çalışır ve faaliyet gösterdikleri düzeyde, organize suçlarla faaliyetleri arasında çok az fark vardır; ikisi genellikle birlikte çalışır. Taliban'ın korunması, ya da başlangıçta Filistin Kurtuluş Örgütü'nü zayıflatmak amacıyla İsrail istihbaratı tarafından Hamas'ın kurulması, İran-Kontra skandalı, ABD'de zaten zayıflamış sendikaları ele geçirmek ve daha da yozlaştırmak için mafyanın kullanılması ve J. Edgar Hoover'ın düşmanlarına cinsel şantaj yapması - bunlar bu fenomenin sadece birkaç örneğidir ve sayısız başka örnekler de vardır. Bu gizli polis ve paramiliter kurumlar kendilerini uyuşturucu ticareti ve cinayetle sınırlamazlar ve hedeflerine ulaşmak için çocuk fahişeliği de dahil olmak üzere fahişeliği kullanmaktan çekinmezler.

Epstein'in federal gözaltında ölümü en azından şüpheliydi. 10 Ağustos 2019'da New York City'deki Metropolitan Correctional Center (MCC) hapishanesinde, boynuna bir çarşaf şeridi sarılmış ve ranzasına bağlanmış halde hareketsiz bir şekilde bulundu. Kesin olarak bilmesek de, cinayetin kasıtlı olarak örtbas edildiğini varsaymak mantıklıdır.

İnsanlık yerine kârın öncelikli olması, insan hayatının sömürülecek bir şeye indirgenmesi, bireylerin kolayca metalaştırılmasına yol açar ve kapitalist üretim tarzının varlığının ön koşullarından biridir. Dünyanın kapitalizm öncesi nüfusunu bu acımasız yaşam biçimine şiddetle boyun eğdirmeden, soykırım, kölelik ve cinsel ticaret olmadan kapitalizm var olamazdı.

Mahkemelerin bu çocuk tecavüzcüsüne nasıl ayrıcalıklı muamele yaptığını ve onu on yıllarca serbest bıraktığını gördükten sonra, ve onun cinayetini açıkça beceriksiz bir şekilde örtbas ettiklerini gördükten sonra, en aldatılmış işçi bile artık şunu kabul etmek zorundadır: burjuva adaleti iğrenç bir zehirdir, hukukun üstünlüğü, sermayenin suçlu diktatörlüğünü gizlemek için yapılan bir dolandırıcılıktan başka bir şey değildir.

Aşırı hak iddia eden bu yırtıcı seks suçluları, kapitalist sistemin egemen katmanları içindeki paraları, konumları ve güçleri tarafından korunmaktadır. Bu sistem, sömürdüğü sınıfa karşı en temel nezaketi gösterme görüntüsünü bile veremeyecek kadar yetersizdir; Çocukları cinsel olarak sömürmekle kalmayıp, Gazze'deki mevcut durumun da gösterdiği gibi, onları cezasız bir şekilde açlıktan öldürmeye, en temel ihtiyaçlarından mahrum bırakmaya, onları vurup uzuvlarını parçalamaya ve aynı zamanda ebeveynlerini ve bakıcılarını öldürmeye hazır bir sistemdir. Bu sistem kökünden sökülüp atılmadıkça, bu korkunçluklar sona ermeyecektir.

Kapitalizm ölümcül bir kriz içindedir ve uyuyan dev, yani uluslararası proletarya uyanmalı ve bu sistemden kurtulmanın, “tepedeki”lerin istedikleri zaman, istedikleri şeyi, emekçi ve savunmasız nüfusa ne pahasına olursa olsun yapmalarına izin veren bu sistemden kurtulmanın ancak devrimci yollarla başarılabileceğini anlamalıdır. Çünkü Epstein ve onun elit müşterilerinin, milyarlarca emekçi ve yoksul insanın hayatını bırakın, kendilerini bile kontrol edemeyen sahtekar ve iğrenç faaliyetlerine son vermek, ıslah edilemez bir sisteme reformlar getirerek kesinlikle mümkün olmayacaktır.

Sadece proleter devrimle bu hasta mahluku ızdırabından kurtarabiliriz.

Sağlık Hizmetleri Sorunu

Kriz ve Refah - “İyiliksever” Oportünizm

Refah, eski çağlardan beri yoksulluğu gidermek için var olmuştur; örneğin Babil'de sel sigortası, Akad İmparatorluğu'nda arpa karnesi sistemi, Roma Cumhuriyeti'nde tahıl yardımı ve arazi hibeleri, Mısır'da tıbbi tedavi vb. Bunların çoğu, ekonomik veya ekolojik krizler ve sosyal ayaklanmalar yoluyla üretici güçleri etkileyen işçilerin geçim kaynaklarına ilişkin endişelere yanıt olarak ortaya çıkmıştır. Tudor ve Elizabeth dönemlerinde yoksullar için çıkarılan yasalar gibi benzer ekonomik işlevler, üretim tarihinin ilerleyen aşamalarında da devam etmiştir; ancak bizim bu çalışmamız, proletarya ile ilgili olduğu için modern endüstriyel kapitalizmi ele almaktadır.

1800'lerin başları, tarım toplumundan endüstri toplumuna geçiş, zanaatkarların bireysel emeğinden proletaryanın toplumsal emeğine geçiş ve burjuvazinin çelişkileri nedeniyle uzun süren doğum sancıları ile karşı karşıya kalmıştır. Sınıf mücadelesi başlangıçta yeterince gelişmemiş olduğundan, burjuvazinin

üyeleri, emeği sermayeye entegre etmek için hayırsever deneyler yapmışlardır: Misal Robert Owens veya Charles Fourier gibi ütöpik sosyalist düşünürlerin etkisinde kalan kooperatif topluluklarda çalışanlara ücretsiz sağlık ve eğitim verildi.

Almanya ve İlk Ulusal Sağlık Sistemi

İlk Ulusal Sağlık Sigortası programı, önceki on yıldaki ekonomik krize yanıt olarak, Almanya'nın sanayileşmesi ve SPD'nin popülaritesinin artmasıyla birlikte yükselen sosyalist duyarlılığı, oportünist ve revizyonist programına rağmen önlemek amacıyla, 1883 yılında Otto von Bismarck yönetiminde Almanya'da kuruldu. Burjuva liberal ekonomistlerin iddialarına rağmen, Bismarck sosyalist değildi, onun rolü, işçilerin geçici koşullarını hafifleterek yükselen proleter güçleri yatıştırarak sermayeyi istikrara kavuşturmaktı. Engels, Uluslararası Emekçiler Birliği Genel Konseyi'nin bir bölümünü yorumlayarak, "Siz, Bay Bismarck, Fransa'daki Bonapartist rejimi sadece kendi ülkenizde yeniden kurmak için devirdiniz!" diyecekti.

I. Dünya Savaşı'ndan ve Alman Devrimi'nin acımasızca yok edilmesinden ve tamamen oportünist SPD'nin Ebert, Scheidemann ve Noske önderliğinde proto-faşist Friekorps'un yardımıyla Luxemburg ve Liebknecht'i öldürmesinden sonra, SPD, işsizlik sigortası, konut yardımı ve gazi emekli maaşları gibi adımlarla sosyal devleti genişleterek, çoğunlukla mülksüzleştirilmiş işçilere teslim olarak proletaryadan devrimci farkındalığını ortadan kaldırmaya çalıştı.

Büyüyen Nazi Partisi, Nasyonal Sosyalist Halk Refahı'nı (NSV) başlangıçta Berlin merkezli küçük bir hayır kurumu olarak kullandı, ancak Nazi Rejimi'nin kurulmasıyla NSV devlete dahil edildi ve tüm işçi odaklı sosyal yardım kuruluşları ortadan kaldırılıp ele geçirilerek Nazilere tabi kılınmaya zorlandı. Almanların neredeyse üçte biri sosyal yardım alırken,

NSV bütçe açığı verdi ve devlet fonlarıyla sübvansede edildi; faaliyetlerini sürdürebilmek için işçilerin ücretlerini kesmeye, Yahudilerin mal varlıklarını kamulaştırmaya ve köle emeğine başvurdular.

Sosyal devletin yaygınlaşması tarihsel olarak sol burjuvazinin iyi niyetinden veya konuyla ilgili sıkı tartışmalardan kaynaklanmadı; Bu, iki dünya savaşının ardından yeniden yapılanma döneminde, proletaryanın devrimci duygularını bastırmak için hesaplı çabalarla gerçekleştirildi, çünkü proletarya açlık, yoksulluk ve evsizlik gibi son derece acımasız koşullar altında yıkıma uğramıştı; bütün şehir blokları enkaza dönmüştü ve gıdaların çoğu savaş teşebbüslerinde orduyu beslemek için kullanılıyordu. Burjuvazi, ancak seferber olmuş bir sınıftan korktuğu için işçi sınıfına taviz verdi.

Amerikan Sağlık Sistemi

Şimdi şu soru sorulabilir: "Amerika, neden Avrupa'daki meslektaşları gibi sağlam bir sosyal güvenlik sistemi geliştirmede? Onlar da iki dünya savaşında rol oynamadılar mı?" Açıkça görünen cevap ilk bakışta karmaşık gibi görünse de, Amerika'da iki emperyalist savaşın tarihsel sonuçlarının analizinden yola çıkarak incelendiğinde anlaşılabilir hale geliyor.

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika, dengeli bir bütçe ve harcama/ticaret fazlası sağlamak için gümrük vergileri, vergi indirimleri, deregülasyon ve spekülatif yatırımlar gibi üretken ticaret savaşları politikalarına yöneldi; mallarda büyük bir aşırı üretim oldu ve bu da fiyatların düşmesine yol açtı. Ekim Devrimi'nin başarısının ardından ilk Kızıl Kovuşturma başladı, Amerikan proletaryasının yükselen devrimci duyguları ve 1919 grev dalgası ile birlikte, Ulusal İmalatçılar Birliği, sendikaları zayıflatmak için Amerikan Planı adlı bir strateji benimsedi; çalışanlara sendikaya üye olmamayı taahhüt eden sözleşmeler imzalatılarak ve tüm işçi militanlığını ortadan kaldırmak için çalışanlara

bağlı sosyal haklar yaratarak, sendika üyeliğini %25 oranında azalttı. “Amerika'nın Altın Çağı”nda malların aşırı üretimi, işletmelerin ürünlerinden kar elde edememesi nedeniyle keskin bir deflasyon oranıyla sonuçlandı ve bu da piyasanın çökmesine neden oldu. Bu durum, işletmelerin kredi almasına, birçok kişinin geri ödeyemediği faiz oranlarının artmasına ve Büyük Buhran olarak bilinen olayın yaşanmasına neden oldu. Daha fazla insanın açlık çekmesi ve işçi sınıfının genel koşullarının kötüleşmesi, burjuva işletmelerin kârlılığını korumak için ücretleri düzenlemek amacıyla birçok kişiyi yedek işgücü ordusuna zorlamasıyla kapitalizme karşı öfke arttı. Bu öfkeyi ve proleter devrimin yükselişini bastırmak için burjuva devlet, Federal Acil Kurtarma Yasası, Sosyal Güvenlik Yasası, Ulusal Kurtarma İdaresi, Amerika Birleşik Devletleri Konut İdaresi ve Adil Çalışma Standartları Yasası aracılığıyla “Yeni Düzen” olarak bilinen sosyal yardım programları geliştirmenin kendi çıkarlarına en uygun olduğuna karar verdi; bu, sadece işçilere karşı iyi niyetli bir coşku ve özen nedeniyle değil, bu dönemde artan işçi sınıfının militanlığını yatıştırmak ve sermayeyi istikrara kavuşturmak içindi. Çnceki yıllarda sosyal demokrat reformizmin karşı-devrimci doğasını ortaya koyan Alman devriminin deneyimlerinden ders alarak. Egemen sınıf, iş dünyasının çıkarlarını ve “işçi” çıkarlarını NLRB (Ulusal Emek İlişkileri Masası) ve NRA (Ulusal Kalkınma İdaresi) (Mussolini'nin faşizminin korporatizminin bir sınıf işbirlikçisi, esasen “ilerici” bir yansıması) ile burjuva devletine bağlayarak, Taft Hartley Yasası ile sınıf sendikacı taktikleri suç sayarak ve Yabancı Kayıt Yasası ile sendikalarda komünist liderliği ve hükümetin devrilmesi için yapılan tüm propagandayı yasaklayarak, devrimci ivmeyi önleyici bir şekilde ortadan kaldırdı.

Amerika'da, Avrupa'da olduğu gibi derinlemesine sosyal demokratik önlemler alınmadı, çünkü her iki savaş da Amerika anakarasını mali veya fiziksel olarak tahrip etmedi, bu nedenle Amerika savaş sonrası bir

yeniden yapılanma dönemiyle uğraşmak zorunda kalmadı ve yeni doğan işçi militanlığını çoktan bastırmıştı.

İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde, Müttefik kuvvetler Japonya ve Almanya'yı işgal ederek, bu ülkelerin ekonomilerinin yeni imparatorluk rakibi SSCB'ye karşı savaşmak için bir imparatorluk kalesi olarak gelişmesine izin verdi ve Soğuk Savaş başladı. Marshall Planı'nı kullanarak Batı Avrupa ekonomilerinin yeniden inşası için 13 milyar dolarlık yatırım yaptı, “komünizmin yayılmasını” önlemek için ticari ilişkileri teşvik etti ve AFL (Amerikan Emek Federasyonu) ve diğer Amerikan rejim sendikaları aracılığıyla işçi hareketliliğinin geri kalanını bastırdı, Avrupa'daki işçi sendikalarında da arabulucu olarak faaliyet göstererek iş barışını sağladı.

Refah devleti, 1950'lerde Yeni Düzen Programlarının genişletilmesiyle büyümeye devam etti ve çoğunlukla İkinci Dünya Savaşı sonrası ve Kore Savaşı sonrası resesyonlara yanıt olarak, çiftçiler, ev işçileri ve serbest meslek sahiplerine yönelik yardımlar da dahil olmak üzere sosyal güvenliğe 10 milyon kişi daha eklendi. Medicare Programı, 1960-1961 resesyonuna yanıt olarak, 1965 yılında Büyük Toplum politikası olarak imzalandı. Bu program, aşırı üretim krizi nedeniyle birçok proleter yedek işgücü ordusuna gönderdi ve sendika hareketinin gerilediği ve koşullara karşı mücadele edemediği bir dönemde ücretleri düşürmek ve işçi disiplinini sağlamak için tasarlandı. Bu, burjuvazinin sadece demokratik devletin doğası gereği siyasi alanda değil, ekonomik alanda da tam hakimiyetinin sağlamlaşmasını işaret ediyordu. 50'li yılların sonlarında, “Küçük Yeni Düzen” olarak adlandırılan bir dönemde, kamu sektöründe eyalet düzeyinde toplu pazarlık anlaşmalarına izin verildi ve bu anlaşmalar 1962'de federal düzeyde sağlaştırıldı. Kamu sektöründeki sendikalaşma oranları, özel sektördeki sendikalaşma oranlarının düştüğü dönemde arttı. Ancak, 1969 yılı devlet bütçesinde son kez büyük

bir fazla olduğu yıl oldu ve devletin kemer sıkma önlemleri ile hükümet harcamalarını “sıkılaştırmaya” başlamasıyla refah devletinin kaçınılmaz çöküşünü işaret etti.

70'lerin başı, önceki on yılda Almanya ve Japonya'nın ihracatındaki artışla birlikte imparatorluklar arası rekabetin artması, bu ülkelerle ticaret açığına yol açması ve ABD dolarının değer kaybetmesi sonucu bir ekonomik krizle karşı karşıya kaldı; altın standardı ve Bretton Woods Sistemi sona erdi ve Büyük Buhran'dan bu yana en büyük çöküş ve daha da fazla sermaye konsolidasyonu yaşandı. Bu kriz, Amerika'da işçi militanlığının ve grevlerin artmasına neden oldu: Yalnızca 1970 yılında 3 milyon işçi 5.700 greve katıldı, bu da Marksist determinizmin felaketçiliğini ve sendikal bilincin yükselişini kanıtladı. Ancak, net bir devrimci liderlik olmadan, birçok yeni ortaya çıkan proleter güç rejim sendikalarına dahil edildi ve bu da Amerika'da son 40 yılı ayıran refah devletinin kaçınılmaz olarak kademeli olarak ortadan kalkmasına neden oldu. Liberaller tarafından genellikle kötü bir adamın benzersiz açgözlülük eylemleri olarak nitelendirilen Reagan'ın kemer sıkma önlemleri, Bretton Woods'un sona ermesiyle birlikte burjuvazinin borç krizine verdiği gerekli bir tepkiydi ve devletin bütçe açığı olduğu için sermayenin acil çıkarlarına hizmet etmeyen devlet bölümlerinin ortadan kaldırılmasına yol açtı. Amerika, en büyük alacaklıdan en büyük borçluya dönüşürken, bu durum, yeniden üretim sermayesi için acil olarak gerekli olmayan sektörlerin devlet harcamalarının genel olarak kesilmesiyle paralellik gösterdi. 90'lar ve 2000'lerin başı da aynı örüntüyle karşılaştı, ancak ana emperyalist rakibi SSCB'nin çöküşüyle birlikte, Amerika'nın küresel pazardaki yeri büyük ölçüde tartışmasız hale geldi ve bu da, Orta Doğu'da tekelci sermayenin çıkarlarını güvence altına almak için Terörle Savaş kampanyası gibi daha doğrudan emperyalist çatışmalara yol açtı.

Obamacare olarak da bilinen Uygun Fiyatlı Sağlık Hizmetleri Yasası, 2008 piyasa çöküşüne karşı özenle hazırlanmış bir yanıt olarak yürürlüğe girdi. Yedek işgücü ordusu bir yıl içinde iki katına çıktı ve sermayenin ihtiyaçları için sürekli arz edilen işçilerin dönen çarkı olarak işlev gördü. Sendika hareketi önceki 40 yıl içinde tamamen parçalandığı için, işçi militanlığından geriye kalanlar bu yıkıcı koşullarla mücadele edemedi. Wall Street'i İşgal Et hareketleri, ekonomik krize karşı bir tepkiydi ve daha “insani” ve “ahlaki” bir kapitalizm isteyen sınıflar arası bir aktivizme dönüştü; bu tür maddi şikayetler, Bill Gates gibi hayırseverlere ya da burjuva devlete yönlendirildi.

COVID-19 salgını döneminde, yaşanan ekonomik krize yanıt olarak işsizlik yardımları, teşvik çekleri ve sağlık sigortasından yararlananların sayısında artış gibi sosyal yardım önlemlerinde geçici bir artış yaşandı. Bununla birlikte, sermayeyi konsolide etme fırsatı da doğdu ve şirket birleşmeleriyle küçük burjuvazinin büyük bir kısmı ortadan kaldırıldı. Refah devletindeki bu artış, 2020 yılının Nisan ayında gazetemizde de bildirildiği gibi, “kamu sağlık sistemi için sosyal demokratik taleplerin artmasına” neden oldu ve bu tür güçlerin büyümesi, pandemiden bu yana her zaman mevcut olan kriz tehdidinin tam olarak ortaya çıkmasıyla birlikte gelişti.

Mevcut burjuva rejimi, Gaziler İşleri Bakanlığı ve sözleşmeli hizmetlerde 80.000 işin kesilmesini planlıyor. 6 Haziran'da, İkinci Emperyalist Savaş'ta Müttefiklerin Normandiya çıkarmasının zaferini anmak için Washington D.C.'de 5.000'den fazla gazinin katıldığı bir protesto mitingi düzenlendi. GİB, emperyalist savaşlarda kullanılan, genellikle mülksüzleştirilmiş ve yoksullaşmış proletarya katmanlarını, hizmetleri sona erdikten sonra bile burjuva devlet aygıtına bağlamak için bir organ olarak varlığını sürdürmektedir; bu katmanların geçim kaynakları, emekli maaşları, maluliyet tazminatı,

eğitim, barınma, sağlık ve iş hibeleri gibi devlet programlarına bağlıdır. GİB, birçok reformist tarafından, Amerika'da halihazırda kullanılmakta olan ve basitçe genişletilerek tüm vatandaşlara yaygınlaştırılabilecek "sağlam ulusal sosyal hizmetler" in örnek bir modeli olarak sık sık övülmektedir. Ancak bu, malların dağıtımını özel teşebbüslerden devlete devrederek kapitalizmin üretici ilişkilerini temelden değiştirmez.

Refah devletinin yaratılmasında olduğu gibi, aşırı üretim krizi kaçınılmaz bir çöküşe doğru ilerlerken, refah programlarının kaldırılması da burjuvazi için bir zorunluluk haline gelir. Refah devletinin bu krizi, Medicare ve Medicaid'de kemer sıkma politikalarının daha da sıkılaştırılmasını, daha fazla hastanın tıbbi harcamaları kendi cebinden ödemesini ve çoğunlukla kırsal alanlar gibi Medicare fonlarına bağımlı hastaneleri etkileyen daha fazla sağlık çalışanı işten çıkarılmasını öngören "One Big Beautiful Bill" de (Büyük Güzel Yasa) daha da belirgin bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Emekli maaşı, işsizlik, sağlık hizmetleri, konut eğitimi vb. gibi yardımlar, burjuvazinin kapitalizmin iç çelişkilerini önlemek amacıyla işçi sınıfının acil taleplerini yatıştırmak için proletaryaya geri verdiği ertelenmiş ücretlerden ibarettir.

"Yirmi yıllık uygulaması boyunca ayrıntılı hesaplamalarla gösterdiğimiz gibi, İtalya'da işçi sınıfına yönelik bu sistematik burjuva saldırı planı, emekli maaşı ertelenmiş ücretlerden başka bir şey olmadığı için, her işçinin artık çalışamaz hale geldiğinde geçimini sağlamak için aylık olarak biriktirmesi gereken miktarın önemli ölçüde azaltılmasını gerektirir. (...) Geçen yüzyılda, burjuva devletler, hem faşist organikçilik hem de sosyal-demokratik/Stalinist organikçiliğin ideal çerçevesi içinde – aynı hedefe, rasyonel kapitalizm için ütöpik arayışa doğru yaklaşarak – Ceberrut Devlet'in işlevleri arasında işçi

sınıfı için sosyal güvenliği de merkezileştirdiler: artık işçi sınıfı kapitalistlerden bu amaç için gerekli olan ücret artışını talep edemezdi, bu pay devlet tarafından ücretlerden alınırdı (işverenin veya işçinin muhasebesinden alınması fark etmez) ve hemen Sermayeye dönüştürülürdü. Açıkçası, bu muazzam bir değer ve birikim ve kârın gelişmesi için büyük bir itici güçtür.

Bu mekanizmada, proleter proleter olarak kalır. Devletin sosyal güvenlik kurumu aylık ücretten kesinti yaptığı miktar sermaye biçimini almaz, böylece çalışma hayatının sonunda işçiye düzenli bir emekli maaşı verilir, ancak toplanan miktarın tamamını asla geri alamaz. Emekli maaşı, belirli bir faiz oranıyla yatırılan belirli bir birikmiş sermayenin getirisi olarak alınmaz veya hesaplanmaz (hesaplama yapıldığında, çok daha düşük olur), ancak yıllarca çalışmanın meyvesi olan ertelenmiş ücretler olarak alınır, tasarrufların meyvesi olarak değil" (Il Partito Comunista s.321, 2007)

Aşırı üretim krizi su yüzüne çıkarken, devlet, imparatorluk rekabet gücünü korumak için devlet kasasından maliyetleri kısmak amacıyla programlara, kurumlara ve işçilere sağlanan fonları keserek kendi bünyesinden bazı bölümleri kesintiye uğratmakla kalmıyor, sanayi de kârlılığını ve rekabet gücünü korumak için kendi bünyesinden bazı bölümleri kesintiye uğratıyor. Sağlık çalışanlarının genel reel ücretleri çok fazla değişmedi; aksine, sağlık çalışanları daha fazla saat çalışmaya, hastane başına daha az çalışanla daha fazla hastaya hizmet vermeye zorlandı, yani aynı ücretle daha fazla çalışıyorlar ya da daha doğrusu, yaptıkları iş başına daha az ücret alıyorlar.

Amerika'da Kaliforniya, Minnesota, Michigan, Connecticut, Pennsylvania, Rhode adası ve İngiltere'de Heathrow'da sağlık çalışanları tarafından birçok grev çağrısı yapılmıştır, çünkü sağlık çalışanları, Amerika burjuva ulusal ekonomisini, yani sermayeyi savunmak için kârlarını garantilemek amacıyla üretkenlikçi

emperyalist ticaret savaşlarına yönelirken, işgücü üzerindeki artan baskılara içgüdüsel olarak tepki vermektedir.

Burjuva devleti, tamamen kapitalist çıkarların kolektif yoğunlaşmasının bir organizmasıdır ve piyasanın karşıt güçlerinin rekabetine rağmen, proletaryayı ortaklaşa sömürme konusunda kararlı bir şekilde birleşmiştir. Öyle olsa bile, işçi sınıfının koşullarını iyileştirme girişimleri, kapitalizmin ekonomik gerekliliklerinin sonuçlarının “yüzeysel bir hafifletilmesi” olarak var olmaktadır. Proletarya ve burjuvazinin sözde eşitlenmesi, sınıf çatışmasının gerçek bir uzlaşması değil, “burjuva toplumunun varlığını sürdürmek için toplumsal şikayetleri gidermek” isteyen kapitalist egemenliğin gelişmiş bir biçimidir. Bu tür reformlar aktivizm veya seçim siyaseti ile gerçekleştirilemez. Komünistlerin hedefi, proletaryanın koşullarının acil olarak iyileştirilmesi için “sınıf mücadelesinin okulları” olan sendikalar aracılığıyla, işçi militanlığını güçlendirmek olmalıdır, ancak bu tür uzlaşmaların her zaman geçici ve hayali olduğunu kabul etmek gerekir.

Partimiz 20 yıl önce şunları doğrulamıştır:

"Burjuvazinin ve tarihsel oportünizmin bir icadı olan refah devletini savunmak bizim için söz konusu olamaz, ancak bu konuda açılan tartışma ve saldırı, gerçekçi ve açık sözlü bir şekilde ele alınmayı hak ediyor. Her şeyden önce, refah devleti, eski liberal devletin veya faşist tarzı etik devletin bir iyileştirmesi olarak reddedilmelidir: ne bir iyileştirme, ne nihai bir sonuç, ne de eşitlik ve adaletin olduğu bir yerdir. Aksine, burjuvazi sisteminin krizini ve sonunu ertelemek için refah ve güvenliği organize ederek uyguladığı tarihsel bir taktik olan sermayenin son aşamasıdır; bu, proletaryanın isyan ve cepheden saldırı tehditleri karşısında müdahale etmek için çıkarılan artı değer yönetiminden başka bir şey değildir" (Il Partito Comunista, s. 243, 1996).

Biz işçi sınıfı olarak, işsizler, çalışanlar, engelliler, sağlıklılar ve hastalar için koşullarımızın savunulmasında yalnızca kendi organlarımıza güvenebiliriz, ancak bu, işçi sınıfının sadece sigorta açıklarını kapatmakla kalmayıp, sınıfın kurtuluşu için sürekli bir mücadeleye de olanak tanıyacak bir sınıf sendikacı yaklaşımı gerektirir.

Burjuva devletin geliştirdiği planların işçi sınıfını kapitalizmin kendisinin yarattığı yıkımdan kurtarabileceği yanılgısına kapılmak değil, sadece Enternasyonal Komünist Partisi'nin önderliğinde proletarya devrimiyle siyasi iktidarın ele geçirilmesi ile kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla sosyal sorunlar organik olarak çözülebilir.

Türkiye’de Güncel Sendikal Mücadeleler

Temmuz 2025'den beri Türkiye genelinde hem devam eden grevlerde ve süreçlerde yeni gelişmeler hem de yeni grevler patlak vermiştir.

Devam Eden Grevlerde Yeni Gelişmeler

Grevlerinin 70. gününde TPI işçilerine yüzde 80 zam teklif edilmişti. Bunun üzerine Petrol İş İzmir Şubesi teklifi oylama kararı almıştı. Oylama sonucunda 514 evet oyuna karşı 1262 hayır oyuyla greve devam edileceği kararı alındı. İşçilerin mücadelesi devam ederken, Amerikan şirket hisselerindeki düşüş sebebiyle 11 Ağustos tarihinde iflas başvurusunda bulundu. İşçiler bütün bu zorluklara rağmen haklı mücadelelerine devam etmekte, kimse kapitalizmin kâr aşkı yüzünden açlık sınırında yaşamak zorunda değil. Mücadeleleri boyunca süren başka iş yerlerinde süren mücadelelerle bağ kurmuş Temel Conta işçilerinin mücadelesi de hala devam etmekte. Toros Tarım işçilerinin mücadelesi ise 10 günden sonra patronun başta dayattığı yüzde 52'lik bir zam oranına karşı yüzde 65'lik bir zam oranının kazanılmasıyla ve atılan işçilerin tekrar işe alınmasıyla sona erdi.

Kamu Çerçeve Protokolü Süreci

Bir önceki yazımızdan beri Türk-İş ve Hak-İş'in KÇP sürecinde grev fikrine karşı aldığı tutum değişmemiş bulunmakta. Türk-İş, bu süreç sırasında Ankara'da, İzmir'de Kocaeli'nde, Kayseri'de iş bırakma eylemi yürütse bile hiçbir şekilde işçilerin giderek artan grev taleplerine karşı kayıtsız kaldı. İşçilerin haklı eleştirilerinde biri, bu iş bırakma eylemlerinin sürece çok da yansımayaacağı, yetersiz kalacağı konusundaydı ve öyle oldu da. Örneğin Türk-İş'e bağlı bir sendika olan Demiryol-İş altında örgütlü bir işçi "En baştan beri grev kararı alınmasını istiyoruz. Fakat bu sendikada böyle bir cesaret yoktur." ve başka bir işçi de "Yaklaşık 30 yıldır eylem yapmayan bir sendika için oldukça zor bir süreçtir. Çünkü Türk-İş bürokrasisi 30 yıldır iktidarla yakın ilişkisinden kaynaklı eylem, grev, iş yavaşlatma gibi eylemsellikleri bugünkü mevcut işçi kuşağına unutturmuştur." sözleriyle şikayetlerini dile getirdi. Gerçekten de Türk-İş, sarı sendikacılığın hiçbir ödün vermedi bütün bu süreç boyunca. Türk-İş'in düzenlediği ve tek amacı işçilerin gözünü boyamak olduğu başka bir eylem sırasında da başka bir demiryolu işçisi bütün bu süreç sırasında Türk-İş'in aldığı tutumun en güzel açıklamasını yaptı: "Bugünkü işe gelmeme aslında Türk-İş bürokrasisinin işçi sınıfının mücadele tarihine ihanet etmekten başka bir şey değildir. Çünkü işçinin eylem yapmasından, bir araya gelmesinden korktukları için eylemi kendilerince işe gelmeme olarak değiştirdiler. Normalde olması gereken işçinin işe gelip işbaşı yapmadan atölyesinde ya da iş yerinde çalışmadan beklemesidir. Ama ne yazık ki Türk-İş bürokrasisi, uzlaşmacı ve bürokratik sendikacılık anlayışı gereği kamu işçilerinin mücadele etmesini engellemektedir."

KÇP sürecinde hükümetin üçüncü ve son teklifi sunulmadan önce toplu iş sözleşmesi (TİS) müzakerelerine gidecek uzmanlar artık Erdoğan tarafından atanacak şekilde bir değişikliğe gidildi. Hükümet'in sürece el atmasıyla beraber 2025'in ilk 6 ayı

için %24'lük, ikinci 6 ayı için %8'lik bir zam teklifiyle geldi. Bu oranlar, işçileri sefalet içersinde yaşamaya zorunda bırakan sayılardı. Fakat buna rağmen hükümet bu teklifini birkaç gün içersinde geri çekerek, ilk 6 ay için %17 ikinci 6 ay için ise %10 bir zam teklifini öne sürdü. Devletin bu iki yüzlülüğüne tepki olarak Genel Maden-İş 2 Ağustos'da greve çıkacağı ilettili. Fakat Cumhurbaşkanlığı, bu grev girişiminin "milli güvenliği bozucu" nitelikte olduğu gerekçesiyle 60 günlük bir ereteleme kararı aldı. Türk-İş sendika başkanları ise "canımız sıkkın" gibi açıklamalarla, adeta ellerinde grev gibi devletin dayatmalarına karşı koyabilecekleri bir silah yokmuş gibi, 2 Ağustos da KÇP'yi imzaladı. Attıkları imza, işçilerin sırtına giren bir hançerden farksızdır. Ama böyle burjuva yardakçısını, sarı sendikalardan daha ötesini beklemek bir hatadır. İşçilerin, bu sarı sendikalar dışında örgütlenmeleri, Türkiyeli işçi sınıfının kendi sendikal mücadelesini daha özgürce yönetebilmesi için yapması gereken zorunluluklardan biridir.

Şimdi Türk-İş yetkililerinin bu "olumluya yakın" diye anlattıkları KÇP sözleşmesinde işçilerin hangi taleplerinin gerçekleştiğine bakalım. İşçilerin öne sürdüğü taslakta 2025 yılının ilk altı ayı için %50 zam talep ediliyordu, fakat altına imza atılan antlaşmada ise elde edilen rakam %24. İlk taslakta talep edilen 2025'in ikinci 6 ayı için %25 bir zam, enflasyon farkı ve refah payı talep edilirken KÇP'de bu oran %11 bulunmaktadır. Bunun ötesinde günlük en düşük ücretin yükseltilmesi, refah payı gibi talepler de protokolda yer almamaktadır. İşte işçilere "olumluya yakın" diye gösterdikleri KÇP! Gün geldiğinde bu antlaşmayı imzalayanlar da kendilerinin anlayacağı şekilde "olumluya yakın" bir kadere tâbi tutulacaktır.

Yeni Mücadeleler

Tez-Koop sendikası altında örgütlenen ODTÜ işçileri, KÇP'nin imzalanmasına rağmen, insanca yaşama taleplerinin karşılanmaması doğrultusunda 7 Ağustos

tarihinde greve çıktı. İşçilerin taleplerinde sadece ekonomik arttırmalar söz konusu değil; her ne kadar geçim sıkıntısı da büyük bir etmen olsa da ODTÜ işçileri aynı zamanda çalışma saatlerinin esnemliğinden ve güncesizliğinden, işçilerin zorla çalıştırılmasından da şikayetçi. Yapılan bu greve ODTÜ öğrencileri de destek verdi ve “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”, “Genel grev, genel direniş” gibi sloganlar atarak işçilerin mücadelesine ortak oldu. ODTÜ işçilerinin grevi hala sürmekte.

GM Teknik'de çalışan işçiler, 17 Temmuz tarihinde Toplu İş Sözleşmesi için yapılan görüşmelerde, ücret ve iş koşullarında iyileşme taleplerinin gerçekleşmemesi sonucunda tıkanılmasıyla greve çıktı. Grev süreci devam ederken iş veren firma kapsam dışı personelleri ve beraberinde dışarıdan alına işçileri iş yerine sokarak grev kırıcılığına başvurmuştu. Maddi hayatın her yerinde bize hatırlatılıyor ki, burjuvazi için yasalar kırılmaz kanunlar değil, ihtiyaç duyduklarında kırabildikleri, etraftan dolaşabildikleri ve göz ardı edebilecekleri birere sözlerden ibaret. Bunun da ötesinde grev kırıcı rolüne zorlanan işçilerin kendileri de yapılan işte yetkin değil ve bu işte çalışmaları da kendilerine bir tehdit arz ediyor. Kârı arttırmak adına üretim alanına aldığı tüm insanların hayatını tehlikeye atan bir sistem değilse, nedir kapitalizm? GM Teknik işçilerinin grevi hala sürmekte.

Ümraniye, İstanbul'da Kentsel Dönüşüme Karşı Mücadele

Türkiye'de ekonomik krizin ve sömürünün artarak devam ettiği bu dönemde, sermayenin yaşam hakkına müdahalesi bu sefer konut sorunu üstünden kendini belli etti.

İstanbul'un Ümraniye ilçesinin Topağacı Mahallesi'nde halk bir ayı aşan bir süredir mahalle nöbetlerine devam ediyorlar. Kentsel dönüşüm kapsamında mahalleleri

rezerv alan ilan edilmiş, yani “Kentsel Dönüşüm Kanunu”, uyarınca gerçekleştirilecek uygulamalarda yeni yerleşim alanı olarak kullanılmak üzere, resmi idarenin karar ve onayı ile belirlenen alanlar bütünü haline getirildi. Bu alanlara 2023 Kasım ayından beri, tıpkı Topağacı gibi mevcutta bulunan yerleşim alanları da dahil olmaktadır.

Mahallede kentsel dönüşüm 2018 yılında başlamış ve halen devam eden bir süreç. Deprem ve konut kalitesi iyileştirilme gibi gerekçeler öne sürülerek mahalle halkı anlaşmaya imza atmaya ikna edilmiş ve bir dizi anlaşmalar ile bölge için kentsel dönüşüm planı üretilmişti. Fakat bu süreçte devlet, bakanlık ve belediye aracılığı ile hazırlanan anlaşmalarda bir dizi usulsüzlük keşfediliyor ve projeler, değişen idare ve yönetimlerle ya yarım yarım kalıyor, ya da hiç başlamıyordu. En sonunda, mahalle 2024 Mart ayında rezerv alan ilan edildi ve yıkımlar hız kazandı. Lakin mahalle halkı bu tek taraflı kentsel dönüşüm projesine sessiz kalmadı ve süregelen tepkiler ardından halk “Topağacı Mahallesi Direniyor” sloganı etrafında direnişe geçti.

Bu olaylar dizisinde mahalle halkının hayatı sadece anlaşmalardan kaynaklı usulsüzlüklerle değil, aynı zamanda devletin proje yürütme sürecince mahalle halkını kale bile almayarak, üstüne üstlük belediye aracılığı ile mahalleyi susturmak için polis sokması ile daha da zorlaşmıştır. Belediye özellikle 24 Temmuz ve 21 Ağustos tarihlerinde yıkım için mahalleye girdiğince mahalle halkının düzenlediği tepki ve eylemlerle karşılaşmış, bunun üstüne belediye, polis korumasında ev ve apartmanlara girmiş, su elektrik ve doğalgazı kesmiştir.

Kesintiler ve polis baskısına rağmen, Topağacı halkı direnişi sürdürmeye devam ediyor. geçtiğimiz Ağustos ayında mahalle halkı “Topağacı Mahallesi Barınma Hakkı Bürosu” kolektifini kurdu ve mücadelesini bu büro etrafından devam ettirmeye başladı. Topağacı

Mahallesi Barınma Bürosu, yaptığı toplantı ve eylemler ile hem mahalleliyi örgütlemeye çalışıyor hem de mücadelelerini ve yaşanan baskıyı kamuoyuna duyuruyorlar. Şu anda mahalle halkının duyurdukları talepler şu şekilde:

- Ümraniye Belediyesi, Kentsel Dönüşüm Başkanlığı ve Çevre Şehircilik Bakanlığı bizi muhatap alsın!
- Tapulu parsellerimizden onlara rant, bize borç düşmesin!
- Kira desteği arttırılsın!
- Rezerv alan kararı iptal edilsin!

Türkiye’de kentsel dönüşüm, sermayeni inşaat sektörü üstünden rant ve kar ürettiği en büyük ve sektörlerden biri. Türkiye’de kentsel dönüşüm adı altında, Fikirtepe gibi yaşanamaz mahalleler yapılırken, sermaye kar etmek için plansız ve dayanıksız yapılar inşa ederek, kapitalist sistemde kar ve rantın, can güvenliğinden önce geldiğini bizlere tekrardan hatırlatmaktadır. Halen 6 Şubat Depremindeki kesilmiş kolonlar, İSİAS Otel, Manolya Sitesi, Eser Apartmanı akıllarımızda bulunmaktadır...

İşçi sınıfının kendi yaşamını daha rahat idame ettirebilmek binbir çaba ile erişmeye çalıştığı tapulu konutlar, bugün sermayenin kar aracına dönüştüğünden tek bir imza ile el konulabilir durumda. Üstelik insanların hayatlarına yapılan müdahaleler karşın yardımları yetersiz veyahut yoklar. Ki daha da önemlisi bu süreçte yaşanan türlü usulsüzlükler işçinin yaşamında güvencesizliği arttırmaktadır. Bugün Topağacı halkı, sermayenin çarkları arasında ezilmemek ve kendilerinin de kentsel dönüşüm adı altında yağma düzeninde ezilmemek için direnmekte ve konutlarının elden geçme olasılıklarının bulunduğu bu süreçte söz sahibi olmak istiyorlar. Fakat kapitalist sistemde sermayenin tek amacı kardır, yani sistem günümüzdeki mevcut sorununu derinleştirmek ve kötüleştirmekten başka bir şey yapmayacaktır.

Kapitalist sistem için konut sorunu, diğer her metada olduğu gibi bir kar ve rant üretme aracıdır. İşte tam da bu sebepten içinde bulunduğumuz bu konut sistemi kapitalist piyasanın “görünmez” ellerine kalmıştır. Yaşlı Engels diyor ki “Modern büyük kentlerin genişlemesi, başta bunların merkezlerinde yer alanlar olmak üzere belirli bölgelerde toprağa yapay ve çoğu zaman olağanüstü derecede artan bir değer kazandırıyor; bunların üzerinde yükselen binalar, bu değeri yükseltmek yerine düşürüyor, çünkü artık değişmiş olan koşullara karşılık gelmiyorlar; söz konusu binalar yıkılıyor ve yerlerine başkaları koyuluyor. Bu, özellikle merkezi konumlardaki işçi konutlarının başına geliyor; tıka basa doldurulsalar bile, bunların kiralari, belirli bir üst sınırın üzerine ya hiçbir zaman çıkamıyor ya da ancak aşırı yavaş bir şekilde çıkabiliyor. Bunlar yıkılıyor ve yerlerine dükkanlar, depolar ve kamu binaları inşa ediyor.”

Peki bu durumun sonucunda neler olur? İşçi konutları azalır. Hatta rekabetten dolayı bulunmayacak seviyeye gelir. Kâr neredeyse burjuvazi oradadır. Bu yarattığı konut sıkıntısının yanında spekülasyonun daha iyi olduğu pahalı konut üretimine yönelir. Sermaye canavarı işçi sınıfına yüksek fiyatlı küçük evler satmakla kalmıyor. İşçiler evlerinde de kovuyor. Biz, burjuva sosyalistleri gibi bu sorunun doğal olmadığını söyleyip düzen reformları önerecek değiliz . Konut sıkıntısı kapitalizmde gayet doğaldır. Konut sorununu terbiye eden parlamenter önlemler işçi sınıfının gözünü boyamak için uydurulmuş bir kaç palavradan ibarettir. İşçi sınıfının konut sorunun tek kalıcı çözümü sermaye düzeninin yok edilmesidir. Bunun yolu, işyerlerinde olduğu gibi mahallelerde de sınıf sendikaları temelinde örgütlenmekten ve Enternasyonal Komünist Partisi’nin önderliğinden geçmektedir. Bir tür olarak insanlık olan komünist toplumda sermaye canavarı yok edildiği için kimsenin konut sıkıntısı olmayacaktır.

Yaşasın komünist devrim! Yaşasın işçi sınıfının uzlaşmaz mücadelesi!

Genel Grev Hindistan Devini Bir Günlüğüne Durdurdu

9 Temmuz'da Hindistan'da, Hindistanlıların Bharat Bandh adını verdikleri ülke çapında bir genel grev düzenlendi. Rakamlar etkileyici: Örgütleyiciler, yaklaşık 200 milyon grevci işçinin bir gün boyunca Hindistan devinin birçok eyaletinde ekonominin ve hizmetlerin büyük bir bölümünü felç ettiğini tahmin ediyor.

Grev, merkezi hükümetin ekonomi ve işgücü politikalarına karşı Hindistan'ın en büyük 11 sendika konfederasyonundan 10'u tarafından çağrıldı. Ancak bu, burjuva sol partiler ve kendini komünist olarak tanımlayanlar tarafından kontrol edilen bir sendika cephesidir. Hindistan Ulusal Sendika Kongresi, şu anda muhalefete düşmüş olan büyük Hindistan Ulusal Kongresi burjuva partisi tarafından yönetilmektedir, ancak yine de majesteleri sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak için çabalamaktadır.

Hindistan'ın en eski sendika federasyonu olan AITUC, Hindistan Komünist Partisi'nin yönetimindedir, Hindistan Sendikalar Merkezi ise 1964 yılında CPI'dan ayrılan bir grup tarafından kurulan Hindistan Komünist Partisi'nin (Marksist) sendika kanadıdır. Son olarak, bir başka önemli sendika da, 1970'lerde yaşanan birçok bölünmeden birinin sonucu olarak ortaya çıkan ve siyasi olarak Hindistan Komünist Partisi (M-L) ile bağlantılı olan Tüm Hindistan Merkez Sendikalar Konseyi'dir.

Modi'nin burjuva grubunun Hindistan'da hüküm sürdüğü günden bu yana, bu grevlere genellikle katılmayan tek büyük sendika konfederasyonu, Bharatiya Janata Partisi (BJP) hükümet partisine bağlı Bhartiya Mazdoor Sangh (BMS) olması yeni bir durum değildir.

Bu grevin talepleri, Çalışma Bakanı'na sunulan 17 maddede özetlenmiştir. Bunların başında, 2019 ve 2020 yılları arasında Parlamento tarafından onaylanan dört yeni İş Kanunu'nun geri çekilmesi geliyor. Bu kanunlar, Hindistan hükümetinin "iş yapma kolaylığını artırmak" olarak belirlediği hedefle, önceden var olan 29 yasayı yürürlükten kaldırıyor. Hükümet bu reformlara beş yıldır yeşil ışık yakmış olsa da, bunların tam olarak uygulanması, eyaletlerin uygulama kurallarını kabul etmesini beklemek suretiyle ertelenmiştir.

Sendikalar, bu reformların işçi haklarını azalttığını, çalışma saatlerini, güvencesizliği ve sömürüyü artırdığını savunuyor. Ayrıca, enflasyona göre otomatik olarak ayarlanan, en az 26.000 rupi (yaklaşık 290 avro) tutarında aylık asgari ücretin getirilmesini talep ettiler. Çalışma saatlerinin günde sekiz saat olarak korunması gerektiğini yinelerken, yeni yasalar şirketlerin 12 saate kadar çalışma süresi elde etmesine izin verecek.

Sendikalar ayrıca demiryolları, bankalar, sigorta, postaneler, madenler, elektrik, savunma ve telekomünikasyon gibi kilit sektörlerdeki devlet şirketlerinin özelleştirilmesini talep ediyor.

Ayrıca, önceki katkı payı olmayan emeklilik sistemine geri dönülmesini ve zorunlu emeklilik fonu ve diğer sosyal güvenlik programlarının tüm üyeleri için (büyük kayıt dışı sektör hariç) aylık 9.000 rupi asgari emeklilik maaşı garantisi verilmesini talep ediyor.

Belgenin bir başka noktası ise, kamu sektörü, sanayi ve hizmetler alanında kalıcı istihdamın zorunlu kılınmasıyla, yaygın olarak uygulanan sözleşmeli ve dış kaynaklı işçiliğin yasaklanmasını talep ediyor.

Tüm bunlar, tüm işçilere kısıtlama olmaksızın örgütlenme ve grev hakkını tam olarak garanti eden bir senaryoda gerçekleşiyor.

Enformel İşçiler

Grevlerin belkemiğini kamu sektörü işçileri, özellikle sigorta, posta, kömür ve demir madenleri, bankalar ve çelik işçileri oluşturdu. Ulaşım sektöründe otobüs ve tren şoförleri güçlü bir üye tabanına sahip olsa da, bazı büyük bağımsız demiryolu sendikaları greve katılmadı. Ülkenin farklı bölgelerinde çok sayıda ray blokajı ve kesinti yaşandı. Elektrik şebekesi işçilerinin de birçok eyalette greve geniş katılımı dikkat çekicidir.

Düzenleme eksikliği, yazılı sözleşme olmaması, ücretli izin, hastalık izni, sağlık sigortası, emeklilik planları ve diğer koruma biçimlerinin bulunmaması ile karakterize edilen “gayri resmi sektör”den milyonlarca işçi de greve katıldı. Ücretler genellikle yasal asgari ücretin altında ve çalışma saatleri ile ilgili herhangi bir düzenleme yok. İşyerlerinde güvenlik ve hijyen eksikliği norm haline gelmiş durumda. İş sözleşmelerinin olmaması, farklı eyaletlerde çoğunluğu oluşturan bu işçilerin sendikalara üye olmalarını ve toplu pazarlık yapmalarını zorlaştırmaktadır. Bu işçiler genellikle iç göçmenlerdir ve kayıt dışı mikro işletmelerde, sıklıkla aile işletmelerinde çalışmaktadırlar. Bunlar arasında inşaat işçileri, küçük işletme işçileri, ev işçileri, tarım işçileri, çocuk bakım merkezleri işletmecileri, ev işçileri, hamallar, okul kantin işletmecileri, çekçek ve taksi şoförleri ve daha birçokları bulunmaktadır.

Bölgesel Çerçeve

Grev, yoğunluğu ve katılımı bölgelere göre farklılık gösterse de, neredeyse tüm Hindistan eyaletlerinde önemli bir etki yarattı. Geleneksel olarak sendika ve sol hareketlerin daha güçlü olduğu bölgeler neredeyse tamamen felç oldu.

2016'dan beri Hindistan Komünist Partisi (Marksist) liderliğindeki partilerin ittifakı olan Sol Demokratik Cephe tarafından yönetilen Kerala'da, ulaşım dahil

kamu ve özel ofisler kapalı kaldı ve neredeyse tüm ticari faaliyetler durdu. Eyalet yasalarının yasaklamasına rağmen Kochi limanı ve yakındaki rafineri de kapatıldı. Birkaç şehirde protestolar düzenlendi.

Batı Bengal'de bile grev, yol ve demiryolu blokajları ve kitlesel gösterilerle güçlü bir etki yarattı. Solcu aktivistler, polis ve TMC (Trinamool Congress) destekçileri arasında çatışmalar yaşandı. TMC, 2011'den beri 34 yıl süren “komünist” partilerin liderliğindeki Sol Cephe'nin yerini alan, Bengal'deki mevcut merkez partisi. Sendikalaşmanın güçlü olduğu kömür sektörü ve jüt fabrikalarında greve kitlesel katılım oldu.

Ancak Tripura, Odisha, Bihar ve Jharkhand gibi solun yönetmediği eyaletlerde bile işçiler greve katılarak yol ve demiryolu blokajları yaptılar ve kömür endüstrisi gibi birçok önemli sektörde greve kitlesel katılım oldu. Uttar Pradesh'te, özellikle elektrik şebekesi işçileri arasında güçlü bir katılım kaydedildi.

Assam, Andhra Pradesh, Telangana, Puducherry, Gujarat, Goa, Madhya Pradesh ve Chhattisgarh'da da greve katılım ve hizmet kesintileri yaşandı.

Maharashtra'da grevler ve işçi blokları, son Kamu Güvenliği Yasası'nı protesto eden Maoist siyasi aktivistlere katıldı. Bu yasa, eyalet hükümetine “yasadışı faaliyetleri”, özellikle de Maoistlerin “kentsel naxalizm”ini önlemek için daha geniş yetkiler veriyor. Tamil Nadu'da grev ve gösterilere katılanlar arasında birkaç bin kişi geçici olarak gözaltına alındı.

Çözülmemiş Köylü Sorunu

Sendikaların 17 maddelik talepleri arasında küçük çiftçilerin talepleri de yer alıyor. Bunlardan biri, ürünlerin piyasa dalgalanmalarından ve aracı spekülasyonlarından korunarak hükümet tarafından

“adil” bir fiyattan satın alınmasını garanti eden Asgari Destek Fiyatı ile ilgili. Bir başka talep ise, sermayenin Hindistan kırsalını boğan kronik ve çaresiz bir tuzak olan bu sınıfa ait kredilerin affedilmesi.

Grevdeki katılımcıların sayıları, Hindistan işçi sınıfının büyük sayısal gücünü ve dolayısıyla potansiyelini gösteriyorsa da, ücretli çalışan sınıfın, çoğunlukla uzun vadeli olarak mülk veya kira ile toprak işleyen küçük çiftçileri bir araya getiren kırsal işçilerin kısaltmasına katıldığı da belirtilmelidir.

Bunlar arasında, Pencap, Haryana ve Rajasthan dahil olmak üzere birçok eyalette grevi desteklemek ve hükümete karşı kitlesel köylü gösterileri düzenleyen düzinelerce tarım sendikasıdan oluşan Birleşik Çiftçiler Cephesi (Samyukta Kisan Morcha, SKM) öne çıkmaktadır.

Güçleri, Hindistan köylü dünyasının hala büyük çoğunluğunu oluşturan ve yakın geçmişte merkezi yönetimin yeni tarım yasalarına karşı kitlesel protestolar düzenleyen çok sayıda küçük ve “marjinal” çiftçiden kaynaklanmaktadır.

Hindistan'da bu kategori, 2 hektardan az araziye sahip tüm çiftçilerin yaklaşık %86'sını oluşturmaktadır. Bunların arasında, “marjinal” çiftçiler (1 hektardan az araziye sahip olanlar) yaklaşık %65 ile en büyük dilimi oluşturmaktadır. Toplam ekilebilir arazi alanının %47'sine sahiptirler. Bu pay her yıl azalmaktadır, bu da yavaş ama sürekli bir proleterleşme sürecidir.

Bu küçük ve “marjinal” köylülerin çoğu için, ücretli emek, ihtiyaç duydukları temel veya bütünleştirici gelir kaynağı haline gelmiştir. 2018-19 gibi erken bir tarihte, ücretler veya maaşlar, ortalama bir tarım hanesi için en yüksek gelir kalemini oluşturuyordu. Birçok “toprak sahibi çiftçi”, tarlalarını işledikten sonra, genellikle resmi bir sözleşme olmadan, işçi olarak iş aramak zorunda kalmıştır. Ancak, dikkate alınması gereken

başka bir yön de vardır: Birkaç çiftçi, “küçük” olmalarına rağmen, bazen mevsimlik olarak ve el emeği gerektiren işler için işçi çalıştırmaktadır. Bu durumda çiftçi, işçilerin ücretlerini düşük tutmakla ilgilenmektedir. İşçilerin temel talebi olan asgari ücretin artırılması, toprağın kârıyla geçinmeye çalışan çiftçiye ek bir yük getirecektir. Bu nedenle, bunlar farklı ihtiyaçları olan farklı sınıflardır ve ücretli işçilerin hareketi ile çeşitli köylü dünyasının hareketi arasındaki ilişki, sahte komünist partilerin propagandası da bu çerçevede ele alınmalıdır.

Bu arada, kapitalistler tarafından yönlendirilen hükümet, geçmişle kopmak ve Hindistan'ı sermayeyi çekmek için giderek daha rekabetçi hale getirmek zorunda kalmaktadır. Tarım, diğer bölgesel pazarlarla rekabet içinde ve endüstrilerin girdabına atılan milyonlarca proleter beslemek için, artı değeri elde etmek amacıyla, giderek daha düşük maliyetlerle üretim yapmalıdır. Bu, yarın mevcut hükümete karşı çıkanlar tarafından da izlenecek olan Hint sermayesinin hedefidir. Hint sermayesi ve uluslararası yatırımcılar, kırsal kesimde modern üretim istiyor. Hint burjuvazisi artık bu melez alt sınıfları sürdürme imkânına sahip değildir; tarım mülkiyetinin merkezileştirilmesi ve modernizasyonu, Hindistan'da yavaş ama kaçınılmaz bir süreçtir.

Elbette Hindistan'da, binlerce yıldır toplumun temelini oluşturan heterojen köylü dünyası direnmeye, hayatta kalmaya çalışacaktır, ancak küçük işletmelerinin ölüm cezası tarihe yazılmıştır. Tek çıkış yolu, yeni bir topluma, toplumsallaştırılmış üretime devrimci bir geçiş olacak ve küçük köylüleri, sermaye dünyasında artık bir zenginlik değil, bir kölelik olan küçük parsel işinden kurtaracaktır.

Hindistanlı işçiler ve her ülkedeki sınıf kardeşleri, sermayeye doğrudan saldırarak bu zincirleri kıracaklardır.

Ancak bugün Hindistan'da, her yerde olduğu gibi, ulusal çıkarların savunulması ve burjuva iktidarının korunması için mirasından mahrum bırakılanların hareketini engelleyen veya saptıran siyasi ve sendikal oportünizm hakimdir. Sınıf olarak proletaryanın gücü, potansiyel olarak devrimci olan tek sınıfın, sadece sayısında değil, savunma örgütlerinin sağlam tutarlılığında ve bunların politik yöneliminde yatmaktadır. Bu yönelim, patronlara ve onların devletine karşı uzlaşmaz mücadeleyi sona erdirmelidir. Bu, ancak proletarya sınıfının en ileri unsurları olan azınlıkların, devrimci komünist partisinin önderliğinde gerçekleşebilir.

ICE Sınır Dışı Merkezlerine Karşı İşçi Muhalefeti Devam Ediyor

Son altı hafta içinde, ABD'de göçmen düşmanı uygulamalar, yüksek profilli baskınlar, tartışmalı yasal mücadeleler ve örgütlü işçi ve sınıflar arası gruplarının artan tepkisiyle keskin bir artış gösterdi. Temmuz ayından bu yana, bu çatışmalar bir zamanlar ara sıra yapılan protestoları, Los Angeles gibi göçmen merkezlerinde nispeten yerel düzeyde kalan, ICE baskınlarına karşı sürdürülen, koordineli bir sınıflar arası harekete dönüştürmeye başladı.

En son olay 10 Temmuz'da Kaliforniya'nın Camarillo kentinde, Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Birimi (ICE) ve federal ajanların bir esrar çiftliğine baskın düzenlemesiyle yaşandı. 200'den fazla işçi gözaltına alındı ve çiftçi Jaime Alanis Garcia ajanlardan kaçmaya çalışırken yaklaşık 9 metre yükseklikten düşerek hayatını kaybetti. Baskın, sendikalar, solcu burjuva göçmen hakları savunucuları ve sivil haklar grupları tarafından hızla kınandı. Bu gruplar, ölümü militarize bir uygulama stratejisinin doğrudan sonucu olarak nitelendirdiler, ancak saldırıların sınıfsal doğasını tanımlamakta sürekli olarak yetersiz kaldılar.

Sadece bir gün sonra, ajanlar Glass House Farms ve Güney Kaliforniya'daki başka bir esrarla ilgili işletmede arama emirleri uyguladılar. Buna karşılık protestocular ve işçiler, bu yerlere giden yolları fiziksel olarak kapattılar, bu da polisin göz yaşartıcı gazla müdahale etmesine neden oldu. 100'den fazla çiftçi gözaltına alındı ve birkaç kişi tıbbi müdahaleye ihtiyaç duydu. Gergin çatışma, işçilerin bu operasyonlarda sadece seyirci olmadıkları, direnmek için yerinde kendiliğinden örgütlendikleri gerçeğini vurguladı.

Ağustos başında, yürütme organı konuyu en yüksek mahkemeye taşıdı ve ABD Yüksek Mahkemesinden, ICE'nin yalnızca İspanyolca konuşmak veya gündelik işçi çalışmak gibi genel özelliklere dayalı olarak "gezici" baskınlar yapmasını yasaklayan mevcut ihtiyati tedbiri kaldırmasını istedi. Sivil hak örgütleri, özellikle ACLU (Amerikan Sivil Haklar Birliği), bu talebi ırkçı profillemeyi normalleştirme girişimi olarak kınadı. Bu arada, uygulamanın dalga etkisi işyerlerinin çok ötesine ulaştı. Birkaç küçük kasabada, ICE'nin olası varlığı nedeniyle uzun süredir devam eden topluluk etkinlikleri olan Latin kültür festivalleri iptal edildi. Yetkililer doğrudan bir tehdit belirtmemiş olsa da, organizatörler, kamuya açık kutlamaları fiilen durdurmaya yetecek kadar yaygın bir "korku ortamı" olduğunu belirttiler.

Los Angeles'ta direniş, tepkisel protestolardan sürekli mobilizasyona dönüştü. Temmuz ayında, Servis Emekçileri Uluslararası Senidkası 721. şube ve Birleşik Öğretmenler Los Angeles gibi sendikalar, Birleşik Gıda ve Ticaret İşçileri şube 324 ve 770, Kamyoncular şube 396 işçileri ile burjuva göçmen hakları ve dinler arası örgütlerin koordinasyonunda "Direniş Yazı" kampanyası başlatıldı. Bu sınıflar arası koalisyonlar, hızlı müdahale devriyeleri, haklarını bilme eğitimleri ve ICE'nin hareketlerini takip etmek için şehir çapında bir iletişim ağı organize etti. Unión del Barrio gibi gruplardan gönüllüler, özellikle Terminal Island

yakınlarında, otoyol üst geçitlerini ve toplanma alanlarını devriye gezmeye ve uygulama faaliyetlerini gerçek zamanlı olarak tespit edip yayınlamaya başladı. Sosyal medya aracılığıyla yayılan uyarıları, göçmen işçilerin önlem almasına olanak tanıyan erken uyarı sistemleri görevi görüyor. Bu eylemler, Los Angeles'ın belirli bölgelerinde ICE'nin sokak düzeyindeki polislik faaliyetlerinin çoğunu engellemede etkili oldu. Örgütlenme, 12 Ağustos'ta yüzlerce kişinin MacArthur Park'ta 24 saatlik bir "toplum durdurma" eylemi için bir araya gelmesiyle doruğa ulaştı. Sendika liderleri, baskınların durdurulmasını ve işçi gücünün yeniden tasarlanmasını talep ederek, göçmenlik denetimini daha geniş işçi mücadeleleriyle ilişkilendirdiler.

Bu eylemler, göçmenlik yasalarının uygulanmasının artık sendikalar için ayrı bir siyasi konu değil, işçi meselesi olduğu kabulünden kaynaklanıyor. Tarımdan hizmet sektörüne kadar en ağır uygulamaların yaşandığı sektörlerin tümünde göçmen işçiler yoğun olarak çalışıyor. Baskınlar örgütlenme çabalarını soğutuyor, işçileri güvenlik ihlallerini veya ücret hırsızlığını bildirmekten caydırıyor ve işçilerin patronlar üzerindeki etkisini zayıflatıyor. Los Angeles'taki bu sendikalar, göçmen üyeleri savunmanın daha geniş işçi kitlesinin çıkarlarını savunmak anlamına geldiğini fark etti.

Son altı hafta, bu nedenle, iki yönlü bir tırmanışa sahne oldu. Bir yandan, ICE büyük çaplı baskınlar düzenledi, genişletilmiş "gezici" tutuklama yetkilerini zorladı ve göçmen topluluklarının kamusal ve kültürel yaşamının derinliklerine kadar uzanan bir varlık sürdürdü. Öte yandan, işçi sendikaları ve taban örgütleri, taktiklerini spontan protestolardan, sokak düzeyinde izleme, kamuya açık mitingler ve grev eylemlerini birleştiren uzun vadeli bir altyapıya dönüştürerek, birleşik bir muhalefet oluşturdular. Bu çaba, birçok sendikanın göçmenlik meselesini genel olarak işçi hareketini etkileyen bir mesele olarak kabul etmesi yönünde atılmış bir adımdır. Bu, tüm işçi kesimleri ve sendikalar

arasında dayanışmaya dayalı gelecekteki sınıf sendikası yönünde atılmış olumlu bir adımdır. Ancak, mücadelenin tam potansiyeline ulaşması için işçi hareketi, sol burjuva aktivist çerçevelerin hakim olduğu sınıflar arası koalisyonların ötesinde, işçi sınıfının zemini üzerinde sağlam bir şekilde duran mücadelenin öncülüğünü üstlenmelidir.

Bunun yerine, işçilerin Ulusal Emek İlişkileri Masası'nın kısıtlayıcı kurallarının boyunduruğundan kurtulmak için mücadele etmeleri, dayanışma grevinin silahını yeniden ele geçirmeleri, sol oportünist liderliğin boyun eğme ve yenilgiye mahkum taktikleri yerine, sendikaların en güçlü silahı olan grevi merkezine alan aktivist ve yasama taktikleri yönünde sendikayı yönlendirmeleri, yerel ve ulusal düzeylerde her seviyede mücadele edilmesi gerekmektedir. Amerika Birleşik Devletleri'nde işçi sınıfının yaşam standartlarına yönelik mevcut yaygın saldırı, ancak genel grev eylemi silahıyla etkili bir şekilde mücadele edilebilir ve ülkedeki her sendika bu hedefe yönelmelidir.

ABD'de Güncel Sendikal Mücadeleler

Son birkaç ay içinde Amerika Birleşik Devletleri'nde yeni işçi mücadeleleri patlak verdi. Bu mücadeleler, büyük ölçüde, yıl boyunca yüksek kurumsal kârların arka planında enflasyon nedeniyle daha düşük reel ücretlerle karşı karşıya kalan işçilerin çatışmasından kaynaklanıyor. Bu, sınıf mücadelesinin hafif bir yoğunlaşmasıdır ve 2023'teki "işçi yazını" veya son zamanlarda genel grevlerin görüldüğü diğer ülkelerdeki grevlerle tam olarak karşılaştırılamaz, ancak işçi çatışmalarının sıcaklığının arttığını göstermektedir.

Philadelphia'da Belediye İşçileri Grevi

1 Temmuz'da, temizlik ekipleri, 911 operatörleri ve Su İşleri Departmanı çalışanları da dahil olmak üzere yaklaşık 9.000 belediye çalışanından oluşan AFSCME Bölge Konseyi 33 üyeleri, sendika ile belediye yönetimi arasındaki müzakerelerin sonuçsuz kalması üzerine iş bıraktı ve sendikayı zor durumda bıraktı. Bu grev, AFSCME'nin 1986'da son kez grev yaptığı zamandan bu yana şehrin en büyük iş bırakma eylemi. Temel sorun, belediyenin işçilere teklif ettiği ücret artışının, onların Philadelphia'da yaşamalarını sağlayacak düzeyde olmamasıydı. AFSCME DC 33 başlangıçta üç yıllık sözleşme için her yıl yüzde 5'lik bir zam talep etti, ancak sendika başkanı Boulware daha sonra bu oranı yüzde 8'e çıkardı. Her iki oran da, temel şehir hizmetlerini bile karşılayamayan işçiler için çok düşük, işçi sınıfının gerçek militan talepler için gücünü kullanması ise imkansız. Şehir, bu düşük teklifi daha da düşük bir teklifle karşıladı: ilk yıl yüzde 2,75 ve sonraki 2 yıl yüzde 3 artış içeren, mali açıdan sorumlu bir "anlaşma". Çöp toplama, tüm kamu kütüphaneleri gibi şehir genelinde askıya alındı, ancak parkların bakımı, su altyapısının onarımı ve 911 çağrı merkezi gibi şehir hizmetleri, uzun bekleme süreleriyle de olsa devam etti. Çöp toplama şehir genelinde askıya alındığı için, şehir tarafından kurulan geçici çöp toplama noktalarına rağmen, mahallelerdeki çöp torbaları hızla dolup taşan çöp konteynurlarını aştı. Çöp evlerin ve işyerlerinin önünde yığıldı, fareler sokaklarda koştu, bazı durumlarda kaldırımları bile tıkadı. Bir hafta içinde, çöp yığınları şehrin hemen her yerinde görülebiliyordu ve tüm ülkedeki burjuva medyasında geniş yer buldu, bu da şehre baskı uygulayarak bir teklif yapması için yeterli bir kaldıraç oldu. Grev kırıcılar, tıbbi atıklar ve çürümüş yemeklik yağ dahil olmak üzere çöpleri yasadışı olarak toplama noktalarına döküyorlardı, bu da bazılarının tutuklanmasına yol açtı. İşçiler, grev hattını geçmeyi reddederek ve çöplerini doğrudan Belediye Binası'na taşıyarak grevi desteklediler. Grev sadece 8 gün sürdü,

ancak geçici anlaşma, belediyenin ilk yıl için önceki teklifine göre sadece %0,25'lik bir artış ve ilk yıl için 1.500 dolarlık imza bonusu ile grevi sona erdirdi. Bu, üç yıl boyunca her yıl %3'lük zam anlamına geliyordu ve işçilerin %80'i için geçerliydi, yani tüm işçiler için genel bir zam değildi. Düzenli çöp toplama hizmeti ertesi hafta yeniden başladı. Sonuç olarak, Philadelphia'daki belediye işçileri yaşamaya yetmeyen ücretlerle yaşamaya devam etmek zorunda. Daha uzun süreli bir grev yapma ve gerçekten mücadeleciler ücret artışları talep etme isteği olmadan, aynı şehirdeki diğer sendikalar ve işçilerle koordineli grevler yapılmadan, grev genelleştirilmeden. Aksi takdirde, sendika ve işçiler, halkı umursamayan ve aynı zamanda şirketlerin kârlarını ve yerel burjuva politikacıların bütçelerini etkilemekte etkisiz olan kişiler olarak gösterilme riskiyle karşı karşıya kalırlar. Bu satılmış sendika yetkililerini terk etmeden, patronlarla tüm işbirliğini bırakmadan ve zayıf müzakerelere boyun eğmeden, işçiler daha yüksek kârlar veya "mali sorumluluk" ve rejim sendika liderliğinin sunduğu "müzakere hizmetlerinin" korunması için acınası kısıntıları kabul etmeye devam etmek zorunda kalacaklar.

Kamyoncular Sendikası'nın Atık Yönetimi Grevleri: Planlanan ve Devam Eden Eylemler

Republic Services, ABD'de 1.000'den fazla şubesi bulunan Kuzey Amerika'nın en büyük ikinci temizlik şirkettir. 2024 yılında toplam geliri 16 milyar dolar, aynı yıl brüt kârı ise bir önceki yıla göre %10,96 artışla 6,682 milyar dolar olmuştur. Teamsters altında sendikalaşmış yaklaşık 7.000 ila 8.000 işçi Republic'te çalışmaktadır. 1 Temmuz'da, Boston'daki 25 numaralı yerel sendikanın 450 üyesi, sözleşmelerinin süresi dolduktan sonra iş bıraktı. Republic Services, sunduğu ücretlerin rakiplerinin sunduğu ücretlerden saat başına birkaç dolar daha düşük olduğunu kabul etti ve işçilerin rakip atık yönetimi şirketlerinde aldıkları ücret ve sosyal haklarla eşleşecek taleplere boyun eğmeyi reddetti. Kamyoncular Sendikası liderliğinin talepleri

şu ana kadar, rakiplerle ücret eşitliği ve Kamyoncular Sendikası Planı'nın başka yerlerde uygulandığı gibi daha kapsamlı ve erişilebilir sağlık hizmetleri ile sınırlı kaldı. Kısa süre sonra, diğer Republic şubelerindeki Kamyoncular Sendikası üyeleri de greve başladı. Şu ana kadar Massachusetts dışında 5 eyalette grevler başladı: Georgia, California, Washington, Illinois ve Ohio. Grevleri birbirleriyle koordine ederek ve diğer Kamyoncu işçilerinin grev gözcülüğünü destekleyerek, Republic'in kârını daha fazla düşürdüler ve daha fazla pazarlık gücü elde ettiler. ABD'de sendikaların örgütlenmesini engelleyen NLRB (Ulusal Emek İlişkileri Masası) düzenlemelerinin tipik bir örneği olarak, işçiler ayrı yerel sözleşmelerle korunmaktadır. Ancak dikkat çekici olan, ulusal düzeyde yine de koordineli grev eylemi gerçekleştirilmiş olması ve birçok yerel sendikanın dayanışma grevi yapmaya karar vermesiyle grevin boyutunun artmasıdır. Dayanışma grevleri, 1947 yılında Taft-Hartley yasası ile fiilen yasadışı hale getirilmiş ve patronlara sendikaları “sözleşme ihlali” nedeniyle dava etme hakkı verilmiştir. Dayanışma grevi yapan yerel sendikalar, Massachusetts grevinin ULP (Unfair Labor Practices - haksız iş uygulamaları) grevi olması gerçeğini kullanarak bu davanın riski olmadan grev yapmaktadırlar. Bu tür grevler, sözleşme ihlali sayılmamasını sağlayan bir yasal istisna kapsamındadır. Bu şekilde yapmak zorunda kalmak, şu anda işçilerin yarısından azının grevde olduğu anlamına gelmektedir, ancak grevin zirve yaptığı dönemde yaklaşık 4.000 işçi, yani işçilerin yarısına yakını grevdeydi. Şu ana kadar, bildiğimiz kadarıyla, sadece Kaliforniya'nın Manteca yerel birliği grevini durdurdu ve geçici bir anlaşmaya vardı, diğer yerel birlikler ise greve devam ediyor. Grevi durdurup yerel anlaşmaları kabul eden yerel birlikler, etkilenen tüm işçilerin grev gücünü zayıflatıyor ve tüm işçiler için maksimum avantaj elde etmeyi zorlaştırıyor. Anlaşmaya varan yerel sendika, işin durdurulmasının Kuzey Kaliforniya'da bir milyondan fazla insanın çöp toplama hizmetinin durdurulması anlamına gelmesi

nedeniyle büyük bir etki yarattı. Geçici anlaşmanın ayrıntıları henüz açıklanmadı. Şirket, müzakerelere katılmamakla birlikte, hizmeti yeniden başlatmak için grev kırıclarına büyük ölçüde güveniyor. Grev sonucunda ortaya çıkan diğer şikayetler arasında daha güvenli çalışma koşulları talepleri, kamera kurulumları gibi disiplin önlemlerine direnç ve şirketin Georgia'da grev kırıcları kullanmayı durdurması talepleri yer alıyor. Şirketin ayrıca dava geçmişi var ve kirli işlerini yapmak için sendika karşıtı avukatlar kullanıyor. Şirket, sendika üyeleri ve yetkililerinin vandalizm, araçları tuzağa düşürme, grev kırıclarının lastiklerini kesme ve benzeri önemsiz suçlamalarla sendikayı yasal savunma için para harcamaya zorlamaya çalıştığı federal bir dava açtı. Grev devam eden bir mücadele ve müzakereler muhtemelen daha sonraki bir tarihte yeniden başlayacak.

QSL Liman İşçileri Illinois'da Grevde

Liman işçileri, Illinois'daki üç tesisinde lojistik operatörü QSL America'ya karşı grev yapmaya devam ediyor. IUOE (Uluslararası İşletme Mühendisleri Birliği) Şube 150'nin QSL America, Inc. aleyhine yaptığı grev, altı ULP suçlamasıyla başladı ve Mayıs 2025'ten bu yana tırmanıyor. Yerel sendika, Indiana, Illinois ve Iowa'da 24.000'den fazla üyeye sahiptir. İşçiler daha güvenli çalışma koşulları, fazla mesai ücreti ve ek koruma talep ediyorlar. Ücretsiz fazla mesai ve güvenli olmayan çalışma koşulları dışında ana şikayetler, misilleme, şirketin eyalet dışından yedek işçi kullanması, aşırı elektronik gözetim ve sindirme taktikleri ile liman işçisi Darius Clement'in ortadan kaybolması gibi konulardır. Sendika, demiryolu hizmetinin büyük ölçüde kısıtlandığı ve kargoların önemli gecikmelerle karşılaştığı Chicago'daki Iroquois Landing'deki operasyonları aksatmayı başardı. CN Railroad ve UPS çalışanları, grev hattını geçmeyi reddederek desteklerini gösterdiler ve yönetimi devreye girip trenleri manuel olarak çalıştırmaya zorladılar. Bu durum, CN Railroad hizmetinin

durmasına yol açtı ve hizmet şu anda haftada sadece iki günle sınırlıdır. Ayrıca, uluslararası sevkiyatlarda dört güne varan gecikmeler yaşanmaktadır, bu da tedarik zincirinde şoklara ve QSL müşterileri için potansiyel sözleşme kayıplarına yol açmaktadır. Vinçlerden biri de çalışmamaktadır. Grev 8 haftadır devam ediyor ve şirkete muhtemelen milyonlarca dolara mal oluyor, ancak QSL, milyarlarca dolarlık varlığa sahip ve müşterilerinin yüz milyarlarca dolarını yöneten finans kapitalistleri olan CDPQ ve iCON yatırım gruplarına aittir. Bu kadar derin ceplerle, grev bir yıpratma savaşına dönüşecek gibi görünüyor. Sendikanın ciddi ekonomik taleplerinin olmaması cesaret kırıcı ve güçlü, mücadeleciler bir sendika olduğunu göstermiyor. Böyle bir mücadele ruhu ve grevin ve taleplerin daha da tırmanması olmadan, şirketin, karlarında büyük bir düşüş yaşasa da, grev süresiz devam etse bile, büyük ölçüde ekonomik olmayan bu taleplerde bile taviz vermesi olası değildir.

Colorado'daki Market İşçileri

4 Temmuz'da, Colorado'daki birçok Safeway ve Albertsons mağazasında grev sona erdi. United Food and Commercial Workers International Union (Birleşik Gıda ve Ticaret İşçileri Uluslararası Sendikası) Şube 7 tarafından temsil edilen market çalışanları 16 Haziran'da iş bıraktı. Yeni sözleşme sağlık hizmetleri, tam fonlu emeklilik ve ücret artışlarını içeriyor.

Washington'daki Öğrenci İşçiler

6 Haziran'da, Washington eyaletinin Bellingham kentindeki Western Washington Üniversitesi'nde yaklaşık 1.200 öğrenci çalışanın grevi sona erdi. Grev 28 Mayıs'ta başlamıştı. Sendika, işten çıkarma koruması, genişletilmiş izin, ruh sağlığı desteği ve ücret ayarlamaları elde etti. Ancak, işçiler üniversite tarafından sendika tanınması almadılar. Grup, Aralık 2023'te Birleşik Batı Akademik İşçiler Sendikası olarak sendikalaşmaya karar verdi.

Kuzey Amerika Şubesi'nin Proleter Ekonomik Örgütleri İçinde Sınıf Mücadelesi Müdahalesi

Partimizin Kuzey Amerika şubesi, liderlik pozisyonları, stratejik karar kampanyaları ve koordineli sözleşme uyum çalışmaları yoluyla büyük proleter ekonomik örgütler içindeki müdahalesini ilerletti. Bu yılın başlarında, işçi koordinasyonu olan Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı (CSAN) içindeki parti militanları, sendikaları dar görüşlü kendi çıkarlarından uzaklaştırmak ve sınıf dayanışması alanına çekmek için ülke çapındaki sendikalarda göçmen işçi dayanışması kararları öne sürmek için bir kampanya başlattı.

Uluslararası Makineciler Birliği'nde, bir sempatizan önemli liderlik pozisyonlarına gelerek, göçmen işçileri savunma kararlarının ve 2028 Mayıs Günü grevi için koordineli önerilerin bölge ve eyalet düzeyinde destek bulmasını sağladı. Göçmen İşçileri Savunma Kararı, Amerikan Posta İşçileri Sendikası, Richmond ve Portland'daki Uluslararası Elektrik İşçileri Kardeşliği şubeleri, Hizmet Çalışanları Uluslararası Sendikası ve Teamsters'ta kabul edildi ve on beş sendikada daha örgütlenme çalışmaları devam ediyor. Militanlar, sendika yerel toplantılarında ve bölgesel meclislerde bu ilkesel eylem hatlarını resmi öneriler olarak sunarak, sınıf sendikacılığı ilkelerini öne sürmeyi ve her zamanki gibi iş sendikacılığı adına bu konuyu görmezden gelmeyi tercih eden oportünist liderlikle etkili bir şekilde yüzleşmeyi başardılar.

Dünya Sanayi İşçileri Sendikası'nda (IWW) parti militanları, aktif komite katılımı ve baristalar ve hizmet işçileriyle koalisyon çalışmaları yoluyla taban desteği oluşturmak için sınıf sendikacılığı unsurlarıyla birlikte çalışıyorlar.

Güney İşçi Meclisi'nde, 300'den fazla işçi yakın zamanda düzenlenen Eylem Zirvesi'ne katıldı. Parti militanları da zirvede hazır bulundu ve göçmen işçileri savunma pozisyonlarımızı tanıtmanın yanı sıra, parti

ve sınıf mücadelesi materyallerini geniş çapta dağıttı. Bu bağlantı, çok daha fazla sayıda sendikanın üyelerini içeren en az altı eyaletteki otuzdan fazla işçi meclisi ağında karar alma sürecine erişim sağlıyor.

Illinois'de çalışmalar, resmi anketler, destekler ve sendika iletişimlerini kullanarak katılımı teşvik etmek suretiyle, yeni genişletilen yüksek lisans öğrenci sendikalarının 2028 grev çabasına katılmaları için destek kazanmaya odaklanıyor. Chicago Öğretmenler Sendikası'nın 2028 için mevcut uyumu, eğitim sektöründe dayanışma oluşturmak için stratejik bir fırsat sunuyor.

Uluslararası alanda, Kuzey Amerika sendika müdahale çalışma grubu bu çalışmaları koordine etmek için aylık olarak toplanıyor ve daha geniş bir çalışma ve birleşik bir strateji için diğer bölgelerdeki yoldaşlarla bağlantı kurmayı planlıyor. Tüm cephelerde öncelik, acil mücadeleleri ve sözleşme savaşlarını, işçi sınıfının maddi ihtiyaçlarına dayanan kitlesel, koordineli eylemlerin temeli haline getirmek ve nihayetinde sınıf sendikasının yeniden kurulması için mücadeleyi ilerletmektir.

151. Uluslararası Parti Toplantısı

Ulusal egoizmlerin, yok edişlerin ve yıkımların vahşi yüzünü gösteren ölümcül bir kriz içindeki kapitalizme, devrimci Komünizm Programı karşı çıkmaktadır.

25 ve 26 Ocak tarihlerinde, tüm örgütlerimizin geniş bir kesiminin katıldığı uluslararası genel toplantımızı gerçekleştirdik. Toplantı telekonferans yoluyla gerçekleştirildi. Her zamanki gibi, mevcut üç dilimiz olan İtalyanca, İngilizce ve İspanyolca'da tüm müdahalelerin ve raporların tam çevirisini sağladık. Toplantı, merkezden gelen ve partinin geçen yılki görevlerinin gelişimini değerlendiren bir raporla açıldı. Bu görevlerin bir kısmı, militanlar arasındaki ilişkililerin organik doğasının savunulmasıdır. Bu modül

– ki bu sadece örgütsel değil, burjuva kokan her şeye karşı her zamanki tiksintimizle uyumlu olarak komünist duygular ve işbirliğinden ibarettir – en az altı yıldır etkili bir şekilde uygulanarak, küçük partinin dış koşulların kendisine yüklediği görevleri mümkün olduğunca takdire şayan bir şekilde yerine getirmesini sağlamıştır: programın ve Marksist bilimin savunulmasından, işçi sınıfı ve onun mücadeleleriyle sıkı bir temas arayışına kadar, ki bu mücadelelerden nihai olarak varlık nedenimizi ve tarihsel bir bütünlük içinde tüm gücümüzü ve kesinliğimizi elde ediyoruz.

Minimal örgütümüzün İtalya dışına yayılmasıyla, bu organik modüllerin, komünist militanlar için uygun ve gerekli olduğunu kabul eden ve uyum ve ortak çalışmaya izin veren genç yoldaşlar ve uzak şubeler için doğal olarak uygulanabilir olduğunu memnuniyetle doğrulayabildik. Bunda, dünya işçi sınıfına sağlam kökler salmış, yeniden doğacak komünist partisinin işleyişine dair öngörümüzün doğrulandığını şimdiden görebiliyoruz.

Yoldaşlar ve örgütler arasında yakın, kişisel olmayan, işbirliğine dayalı ve çatışmasız bir çalışmanın sonucu olarak ortaya çıkan bir hareket birliği. Biz, bireylere, hatta muhtemelen daha yetkin ve uzman olanlara bile değil, doktrinde ve geçmişte geleceğe giden yolu arayan kolektif bir yapının çabalarına güveniyoruz. Bugünün komünistleri ve bizden önce gelenlerin hepsi aynı masada oturuyormuş gibi, sürekli bir teorik ve deneyimsel arınma arayışı.

Parti aynı zamanda kendi derslerinin de sonucudur. Yaşayan parti her zaman kendine “daha eşit” olarak yeniden doğar, inançlarında teyit edilir ve güçlenir. Yenilik yapma izniyle değil, doktrinin doğuşunda bir kez ve sonsuza kadar kurulmuş olmasıyla değil, aksine, her zaman olduğumuz şeye daha sadık ve daha bilinçli olarak. Kapitalizmin felaketine yaklaşan bu zamanlarda, devrime, komünizme ve komünistlere karşı umutsuz saldırılarını yenileyecek olan partiyi

başka sınavlar da bekliyor. Bu nedenle partide düşmanlarımızın yöntemlerini benimsemeyeceğiz.

Bugün bizim için, çeşitli araştırma alanlarındaki çalışmaları sürdürmek, bunları partiye ve sınıfa propaganda ve basında yayın yoluyla sunmak, sendikalarda ve işçi mücadelelerinde her zaman çetin ve çok zorlu olan ciddi mücadelemizi sürdürmek yeterlidir. Örgütün şu anki asgari büyümesi, partinin ihtiyaçları ve faaliyetlerine ilişkin kapsamlı bir vizyon içinde, yeni taahhütler ve yeni çalışmalar yapmamızı gerektiriyor. Yeni gelen yoldaşlar, partinin yaşamının gerektirdiği her konuyu ve görevi ele almak için teşvik edilir, eğitilir ve yardım edilir. Lenin'in yazdığı gibi, partinin gerçek bir merkezileşmesi, biçimsel bir merkezileşme değil, azami ademi merkezileşme, çeşitli sorumluluklarının uyumlu bir şekilde dağıtılmasını gerektirir.

Aşağıda, toplantının iki oturumunda dinlenen raporlardan bazıları şunlardır:

- Orta Doğu'daki Emperyalist Savaş: Bugünün Yenilenleri - Yarının Kazananları
- Ukrayna'daki Acımasız Katliam
- Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri
- Latin Amerika'da Sınıf Mücadeleleri
- Sahel Devletlerinin Bağımsızlığı Yargılanıyor

Solun Arşivlerinden

İtalya'da Proletarya Fabrikaları İşgal Etti...

(Prometeo, s.7, 1 Ekim 1928)

Bir Militanın Hatıralarında Fabrikaların İşgali

Fabrikaları işgal etme emri geldiğinde, proleter çevrelerde bu büyük hareketin önemi konusunda farkındalık olgunlaşmıştı ve işçiler sevinçle fabrikaların kapılarını kırarak fabrikaları ele geçirdiler. Metal Federasyonu'nun emrinin bana hangi koşullarda

iletildiğini hatırlıyorum. Emirden haberdar olan patronlar, fabrika kapılarını kapatıp silahlı güvenlik görevlileriyle koruma altına aldılar. Sabah 6'dan öğleden sonra 2'ye kadar olan normal vardiyalarına giden ilk işçiler kapıları kilitli buldular. O anda işçiler fazla tartışmadılar. Örgütlenme emri vardı; araç yoktu ama demir gibi bir irade, proleter teşebbüsün öfkesi vardı: bir taş direk ile Corso Dante 35 numaralı fabrikanın ilk kapısı Torino proletaryasının mücadelesine boyun eğdi.

Bu bir işaretti: hemen ardından diğer işçiler de aynısını yaptı ve kısa sürede tüm kapılar yıkıldı, muhafızlar silahsızlandırıldı ve yerlerine proleter muhafızlar getirildi. Fabrikalardaki işçiler, ilk gösterileri olarak, İç Komisyon'a fabrikayı örgütlemek için tam yetki verilen büyük bir mitingde bir araya geldiler. İç Komisyon, patronlara karşı mücadelelerinde işçilerin karşılaştığı tüm sorunlarla başa çıkabilmek için üye sayısını iki katına çıkarmak gerektiğini gördü. Bu, özellikle teknik operasyonlar için, memur kategorisi neredeyse tamamen yok olduğundan dolayı çok büyük bir işti. Buna rağmen, İç Komisyon içinde hızla bir iş bölümü yapıldı. İşler şu şekilde bölündü: Teknik Yönetim – İdari Yönetim – Fabrika Savunması – Çalışma Odası ile Fabrika İçi İrtibat – Diğer Fabrikalarla İrtibat. İç Komisyon, işçilerin fabrikada sürekli varlığını sağlamak için üç tane sekiz saatlik vardiya oluşturdu ve böylece fabrikanın savunmasını etkili bir şekilde sağladı. İç Komisyon, ilk siyasi eylemi olarak, tüm çalışmalarının Departman Komisyon üyeleri tarafından denetlenmesini kararlaştırdı. Bu, işçi kitlesi ile İç Komisyon arasındaki bağı da sağlamlaştırdı.

Hemen ortaya çıkan zorluklardan biri, işgücünün düzenlenmesiydi. Demirhaneler kılıç ve mızrak ürettiyordu. Deneyim Departmanı, FIAT'ta hala depoda bulunan makineli tüfeklerle donatılmış bir kamyonu zırhlandırdı. Diğer departmanlarda, bazıları daha fazla, bazıları daha az olmak üzere, tüm işçiler bomba yapımı da dahil olmak üzere silahların yapımı ve onarımıyla uğraşıyordu.

Teknisyenler karşıdevrimci çalışmalarını sürdürmeye çalıştılar. Memurların yerine daha eğitilmiş proleter unsurlar ve gönüllü öğrenciler getirilmesi, teknisyenlerin karşıdevrimci çalışmalarına karşı

savunmayı sağlamadı. Sonuç olarak, öncü proleterler müdahale ederek teknisyenleri İç Komisyon ve Departman Komisyoncularının sıkı kontrolüne tabi tutarak bu tehlikeyi etkisiz hale getirdiler. Aynı zamanda, kitleleri güvence altına almak ve böylece fabrikanın sorunsuz çalışmasını sağlamak için özel bir silahlanma departmanı oluşturuldu.

Üretim açısından bakıldığında, işçiler – memurların yokluğuna ve teknisyenlerin gizli sabotajlarına rağmen – kısa sürede patronların komuta ve yönettiği dönemdeki önceki üretimi aşmayı başardılar. Ve bu, işçilerin atölyenin savunmasını ve tüm yönetim işlerini üstlenmek zorunda kalmaları nedeniyle işgücünün azalmasına rağmen gerçekleşti.

Il Marciapiede adlı bir iç gazete yayınlandı; bu gazete, hareketle ilgili haberleri, diğer fabrikalardaki olayların gidişatını, İç Komite'nin görüşmelerini vb. içeriyordu. Proleter Yönetim Ofisi'nin ilk görevi, arşivleri ele geçirmektir. Böylece, fabrika sahiplerinin proleter örgütün iç olaylarını ne kadar yakından takip ettikleri ve ne kadar iyi bilgilendirildikleri görülebildi. Nitekim, Torino Sosyalist Şubesi'nin tutanaklarının birçok kopyası bulundu. İş belgelerinin derlenmesiyle ilgili geleneksel işaretlerin bulunduğu bireysel dosyalar da bulundu. Fabrikadan ayrılan işçilere “iyi hizmet” notu veriliyordu; bu notta bazen basit bir ünlem işareti kullanılarak işçinin yıkıcı olup olmadığı belirtiliyordu veya soru işareti kullanılarak işçinin patronlar için pek “hoş” bir unsur olmadığı açıkça belirtiliyordu. Bu açıklamalar, üretimin her gün arttığı kadar gayretle çalışmaya devam eden işçiler tarafından birçok tartışma ve yorumun konusu oldu. İşçiler ve teknisyenlerden oluşan Teknik Komisyonların atanmasıyla çok iyi sonuçlar elde edildiğini ve bu komisyonların sürekli teknik iyileştirme sağlamak için departmanları kontrol etmeye gittiğini hatırlıyorum. Sonuç olarak çalışma yöntemleri her zaman iyileştirildi ve bu alandaki başarılar hızla tüm fabrikalara yayıldı.

Savunma mükemmel bir şekilde organize edildi. Muhafızlar, görevlerini yerine getirirken çok katıydılar. Gece devriye ekipleri, ihtiyaç duyulduğunda hemen harekete geçmeye kararlı en iyi gençlerden oluşuyordu. Aslında, bir gece Kızıl Muhafızlar devriyesi fabrika çevresinde bulunan dört kişiyi yakaladı. Onları

fabrikanın içine götürdüler ve uzun bir sorgulamadan sonra, işçilere karşı bir saldırı düzenlemek için devriyeye çıkan dört eski subay olduklarını tespit ettiler. Karar verilen ceza, yirmi dört saat boyunca fırınlarda çalışmak (fırınlara kömür koymak) zorunluluğuydu. Hayatlarında bir gün bile çalışmamış o ana kuzularının halini bir düşünün!

Bu cezadan sonra, bu subaylara, kendilerinin tattığı koşullarda çalışan işçilerin fabrikayı ele geçirme hakkına sahip olup olmadıkları soruldu. Bu haberciler, işin çok yorucu olduğu için işçilerin haklı olduğunu söylediler. Ceza sona erdikten sonra memurlar serbest bırakıldı.

Fabrika bölümlerinde coşku yükseldi. İşçiler duvarları belirgin proleter yazılarla süslemişlerdi. Her gün diğer örgütlerden işçilerin üretim araçlarını ele geçirmeleri bekleniyordu, ancak bu gerçekleşmedi ve birçok ailenin ekonomik durumu kötüleşmeye başladı. O zaman İç Komisyon, işçilerin ihtiyaçlarını karşılayabilmek için kasaları kırmaya karar verdi. Bulunan fonlar sınırlıydı ve kısa sürede dağıtıldı. Tüm zorlukların üstesinden gelmek ve ailelerin ihtiyaçlarını karşılamak için otomobil üretiminin satışı hala devam ediyordu. Eski yönetim tarafından satın alınan bakır stoğu ile, içindeki bakırın fiyatına karşılık gelen değerde dolaşıma sokulacak madeni paralar basılması önerildi. Oyma ustaları çağrıldı ve bu madeni paraların örnekleri yapıldı: bir yüzünde “çekiç ve orak”, diğer yüzünde “FIAT Sovyeti”ni anımsatan bir yazı vardı. Madeni para basma önerisi Çalışma Odasına götürüldü, ancak reddedildi.

Buna rağmen işçiler yılmadı ve üretim her zaman devam etti. Hareketin tamamını standart hale getirebilmek için, fabrikalar arasında hammadde değişimi organize edildi. İşçi Konfederasyonu'nun fabrikaları terk etme emri geldiğinde, işçiler bu ihanete karşı ayaklandılar. Üç gün daha fabrikalarda kaldılar; teslim olmak istemediler.

Yaşadıkları deneyim, yani proletarya yönetimi altında üretimin nicelik ve nitelik bakımından üstünlüğünün kanıtlanması, kitlelerin bilincini derinleştirmiş ve güçlendirmişti. Ancak tüm bunlar boşunaydı. O dönemde işçi örgütlerinin başında bulunan Sosyal

Demokratların ihanetinden sonra, İç Komisyon fabrikaların patronlara teslimini organize etmek zorunda kaldı ve bu durumdan büyük bir zevk duydu.

Bölümler hiç bu kadar özenle ve temizlikle korunmamıştı; eski burjuva yönetiminin dört lideri, yeleklerinin düğme deliklerine kırmızı karanfil takmış proleterlerin oluşturduğu iki kordon arasından geçti. Bu işçilerin bakışları, kapitalistlere, er ya da geç işçilerin kendilerine ait olanı sonsuza kadar ele geçirebileceklerini ve liderlerin ihanetinin burjuvaziyi kurtaramayacağını açıkça gösterdi.

Fabrika İşgalleri Sırasında Ordudaki Durum

Fabrika işgalleri sırasında, 1898 ve 1899'daki aynı sınıflar hala silahlıydı; bunlar, büyük savaşın katliamlarını bilen ve her gün terhis emrini bekleyenlerdi. Proleter olaylar, kendilerinin de ayrılmaz bir parçası oldukları proletaryanın yanında durmaya kararlı olan askerler tarafından büyük bir dikkatle izlendi.

Subaylar askerler üzerindeki otoritelerini neredeyse tamamen kaybetmişlerdi ve sabah işçilerin fabrikaları işgal ettiği haberi geldiğinde, askerler arasında büyük bir coşku uyandı ve "Itala" fabrikasının hemen karşısında bulunan Lamarmora Kışlasında bulunan bizler, pencerelerden atölyenin teraslarında savunma hazırlıklarını yapmak için acele eden işçilerin hareketlerini hayranlıkla izledik – işçiler, Corso Vinzaglio ve Orbassano'nun tamamını gören siperler inşa ederek savunmaya hazırlanmak için acele ediyorlardı.

Askerler pencerelerinden kırmızı mendiller sallıyorlardı ve fabrikalardaki işçiler de aynısını yapıyordu. Artık kimse terhis emrini beklemiyordu ve herkes, tüm proletaryanın nihai kurtuluş gününün nihayet geldiğine ikna olmuştu. İki gün boyunca sadece askerler ücretsiz izinlerden yararlanabildiler ve herkes kışlaya girdiğinde proleter çevrelerde toplanan bazı haberleri bildirdi.

Kısa süre sonra – Komuta tarafından – tüm birlikler teslim oldu. Ancak bu bir işe yaramadı, çünkü askerler de proletarya ile aynı şekilde iletişim kurmanın bir

yolunu buldular.

Subaylar her gün konferanslar düzenliyordu, ancak askerler bunlara son derece ilgisizdi. Özel görevde oldukları için dışarı çıkmalarına izin verilenler için kapı kapı arama çok sıkı ve sık yapılıyordu. Birçok askerlin elinde gazete veya manifesto bulunduğu ve bu nedenle hapse atıldıklarını hatırlıyorum. Askerlerin sırt çantaları da arandı ve birkaç Sosyalist Gençlik Federasyonu kartı da dahil olmak üzere birçok broşür ve gazete bulundu. Askerlerin tüfekleri ellerinden alındı ve özel gözetim altında özel bir depoya konuldu. Geceleri şehirde devriye gezmesi gereken askerler bir keresinde bir grup işçiyle komplo kurarken yakalandı ve sonuç olarak tüm devriye hapishaneye gönderildi.

Bir gün bir subayın, Itala'nın ana girişinin önündeki bir ağaca asılmış bir işçi posterini kendi başına yırttığını hatırlıyorum. Fabrikanın çatısında nöbet tutan ve bu hareketi gören işçiler, subaya iki veya üç el tüfek ateşi açtılar ve subay kaçtı. Bu olaydan sonra subaylar artık fabrikaların önünden geçemez oldular, çünkü işçiler onları bu şekilde karşılardı. Sonuç olarak, komuta, askerleri iki gruba ayırdı: biri kışlada, diğeri Borgo Orbassano'da. Bunun amacı, birim fabrikaya yaklaştığında işçilerin harekete geçmesini imkânsız kılmak için subayların askerler tarafından eşlik edilmesiydi. Harekete geçmeye karar verselerdi, subayların et kalkanı görevi gören üniformalı proleterlere bile saldırmak zorunda kalacaklardı.

Onun gibi cesur on asker daha bulabilseydi, Itala'yı basıp işçileri kovacağını söyleyen bir subay vardı. Bu subay çok iyi bir ders aldı. Bir akşam, onun saçmalıklarını duyan bir grup işçi, ona hak ettiği dayağı attı ve subay yaklaşık kırk gün hastanede kalmak zorunda kaldı. Ancak subayları asıl şaşırtan, avluda ve merdiven boşluklarında askerleri mücadele eden proletarya ile dayanışmaya çağıran antimilitarist pankartlar bulunmasıydı. Bu manifestolar askerler tarafından gururla okundu. Bu gösterilere yanıt olarak, tüm yürüyen ayaktakımı seferber edildi ve o sabah saat 10'da tüm birliklerin katıldığı büyük bir konferans düzenlendi. İlk olarak bir yüzbaşı konuştu, ancak "ana konuşmacı" 4. Bersaglieri Alayı'nın başkomutanı Albay Lanzia idi. Bu elçi ustaca davranmaya çalıştı; askerlere en ufak bir tehditte bulunmadı, çünkü bu tür cesaret

gösterilerinin nasıl karşılandığını görmüştü. Çok alçakgönüllü ve uzlaşmacıydı ve konuşmasını, tarih kırmızı bereli askerleri görse bile, bersaglieri için hiçbir değişiklik olmayacağını, çünkü onların zaten kırmızı bere taktıklarını söyleyerek bitirdi. Bir gün sonra işler değişti. İşçiler, İşçi Konfederasyonu liderlerinin emriyle ve Sosyalist Parti liderlerinin doğrudan suç ortaklığıyla fabrikaları terk ediyorlardı. Proletarya bir kez daha ihanete uğramıştı!

İşçilerin kışlada bulunan bizi kurtarmaya gelmelerini engellemek için zırhlı araçlarla yaklaşık seksen kraliyet muhafızı kışlamıza geldi. Bu büyük hareketin ezilmesi ordunun saflarında büyük yankı uyandırdı: askerler çok etkilendi ve moralleri bozuldu.

Torino'daki Lancia'da

Bu fabrikada o zamanlar 3.500 işçi çalışıyordu. Sabahleyin patronlar fabrikanın kapatılmasını sağlamışlardı, ama kitleler kesinlikle bunu kabul etmeye niyetli değildi.

En kararlı olanlardan oluşan bir grup, kapıdan atlayarak kapıcının evine ve gece bekçilerinin kaldığı yere doğru yöneldi. Gece bekçilerini bulur bulmaz, giriş kapılarını açmalarını istediler. Bekçiler, yönetimin emrine uymak zorunda olduklarını ve kapıları açamayacaklarını söylediler. Yoldaşlar ısrar etti. Buna karşılık bekçiler tehdit etmeye başladı. Ancak işçiler kararlı bir şekilde tabancalarını çekti ve kapitalizmin sadık hizmetkarları, bekçileri kapıları açmaya gitti.

İşçiler toplu halde içeri girdi. İç Komisyon, sendika örgütünün fabrikayı işgal etme kararı aldığını duyurdu. İşgal hareketine katılmayı kabul etmeyenlerin fabrikadan ayrılabilceğini duyuran bir miting düzenlendi. İşçilerin onda birinden fazlası dışarı çıktı.

Eylem heyecanı hakimken, genel coşku içinde malzeme savunması hemen başladı. Hazırlıklar muhteşem bir hızla yürütüldü ve aynı akşam savunma çalışmaları tamamlandı: kafesler, kum torbalı gözetmenlerle tahkimatlar; her şey hazırды. Bu arada birkaç genç adam, işçilerin tüm ailelerini de önceden uyararak muazzam bir iş başarmıştı.

İşin örgütlülüğü çok düzenliydi: İç Komisyonun doğrudan denetimi altında üretim her gün yoğunlaştı. İşçiler, yüksek sınıf bilincini kanıtlayan bu büyük hareketin önemini tam olarak anladılar. İç mutfaklar organize edildi ve Torino Kooperatif Birliği'nde harcanabilecek kuponlarla ödeme yapıldı.

Bu büyük sınıf hareketi, ancak mantıksal olarak en üst düzeyde bir mücadeleye dönüşebilirdi. Ancak liderler nihai mücadeleyi değil, hareketin boğulmasını istiyorlardı ve başardılar.

Yaklaşık bir aylık mücadelenin ardından işçiler fabrikaları terk etmek zorunda kaldılar, ancak bu, düşman güçleri tarafından yenildikleri için değil, onlara ihanet eden liderlerin emriyle oldu. İşçiler fabrikaları şarkı söyleyerek terk ettiler. Ancak bu şarkılarda, kaybedilen savaşın üzüntüsü vardı. Öte yandan burjuvazi, elde edilen büyük kazanımlara sevinçle alay etti.

Eylül 1920 Anıları

Fabrikalar işgal edildi. Burjuvazi, en çeşitli biçimlerde tüm güçlerini seferber etti. Proleterler ne yapıyor? Nihai savaşa hazırlanıyorlar. Kaynaklar kısıtlı, ama irade ve güven bol.

Tek bir zayıflık var: güven. Düşük güven değil, aksine aşırı güven ve bu, proletaryanın "Aşıl topuğu" idi. Liderlere duyduğu güven, sermaye dünyasında güçlü bir kaldıraç olan yolsuzluk tarafından hayal kırıklığına uğratılacaktı.

Ancak bu gerçekleşmeden önce ne gördük? En yüksek fedakârlık ve dayanışma ruhunu. Örneğin demiryolu işçileri eskiden aktif mücadelenin dışında, harekete katılmıyorlardı, ancak bu harekete etkin bir şekilde katılıyorlardı. Demiryolu yönetimi, tanınmış gericiler, patronlardan gelen emirleri ve kısıtlamaları yayınlar. "Amma" devlet iktidarı hakkında çok şey söylemektedir. Demiryolu bir devlet işletmesidir. Ancak gerçek bir proleter örgüt olan Demiryolu Sendikası tüm beklentileri aşmaktadır. "İşgal altındaki fabrikalara ne vagon ne de paket girebilir veya çıkabilir." Bu, yönetimin emridir. "Malzeme sıkıntısı yaşanmayacak, işgal altındaki fabrikalara giden trafik

aksatılmayacak" bu da örgütün emridir. Ve sonra, mütevazı ulaşım işçilerinin, hükümetin öfkesine rağmen, hareket içinde dayanışmanın devrimci sorumluluğunu sakın bir şekilde üstlendiklerini, mal ve hammaddelerin normal akışını sağladıklarını görürüz: böylece işgal onlarca gün sürer.

Yukarıdan gelen ihanet, bir kez daha kitlelerin iyi niyetini ve fedakarlığını boşa çıkarmıştır. Bourbon kökenli en kötü gericilerden biri olan Baroni'nin istasyon şefi olan Torino Dora, oğluyla birlikte, bölgedeki çeşitli fabrikaların yönetimindeki çeşitli alt kademelerle anlaşarak, Piedmont'ta ilk kara gömlekliler ekiplerinden birini iyi organize etmişti. Ancak en aldatıcı ve acımasız önlemler de işe yaramadı. Personel, her kısıtlamayı aşmanın teknik becerisini çok iyi biliyordu ve her manevra kolu, çeşitli kuruluşlara "tedarik sağlamak" konusunda her zaman başarılı oluyordu. Ve Torino Dora'nın faşizm iktidara geldikten sonra "düşük performans" nedeniyle %80 oranında işten çıkarma yapması elbette boşuna değildi. Bunu unutmayalım!

Solun Arşivlerinden

Belçika Tacında Kongo'nun Dikenleri

(Il Programma Comunista, s. 16-18, 1959)

I

4 Ocak'ta Léopoldville'de meydana gelen ve son olayların da gösterdiği gibi, küllerinin altında hala yanmaya devam eden ve ara sıra yeniden alevlenen "yerli ayaklanması", sadece kolonide yaşayan Avrupalıları değil, polis teşkilatındaki paralı askerleri ve sömürge yetkilileri tarafından "hazırlanmış" yerli liderleri de paniğe sevk etti.

O dönemde resmi basın bile, isyancıların çoğunlukla işsiz ve yetersiz beslenen, yerli mahallelerinin gecekonduarında ve kokuşmuş sokaklarında sürünerek yaşayan, gözleri Avrupalıların mahallelerinin küstah zenginliklerine dikilmiş gençler olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ancak bu aç ve silahsız gençlerin karşısında, gururlu ve iyi beslenmiş "medenileştiriciler" "herkes kendi başının çaresine

baksın" sloganları atarak kaçısa geçtiler. Daha da dikkat çekici olan ise, bu "gençlik ayaklanması"ndan altı ay sonra, "otorite krizi"nin yeniden ortaya çıkması ve "siyah Afrika'nın en sakın kolonisi"ni bir sosyal volkan haline dönüştüren "otorite krizi" içinde yeniden ortaya çıkmasıdır. Bu tehlikeli ortamda, ana vatanın dehşete kapılmış artıkları ve Belçika hükümetinin elçileri (siyah nüfusun yuhalamaları ve çürük domateslerin hedefi olmaktan bıkmış sömürge bakanı istifasını sunmuştur: zavallı adam, zorlu deneyimlerinden, yamanın artık delikten daha kötü olduğunu anlamıştır) artık hangi ayağıyla dans edeceklerini bilememektedirler.

Avrupalılar, birbirlerini yeni "dekolonizasyon" politikasını baltalamakla ve beyazlarla siyahlar arasındaki "insan ilişkilerini" zehirlemekle suçlayarak, 'gençlerin' alaycı bakışları ve satılmış yerli şeflerin şaşkın bakışları altında kuyruklarını kısıtıp uzaklaşıyorlar: Hristiyan misyonerlerin "kırbacılayan babaları" yerlilerin alay konusu olurken, "muhteşem inşaatçı kral" Leopold II'nin eseri, alay konusu haline geldi ve artık yok olmaya mahkum.

Belçika'da, 13 Haziran'da acilen toplanan Meclis'in "tarihi" oturumunda gerçekleştirilen union sacrée (kutsal birlik), milliyetçi vodvilin zaten parlak tarihine yeni ve komik bir renk katan ulusal bir uyuşmazlığa yol açtı. Başka yerlerde, büyük sömürge imparatorluklarının dünyasında, "İngilizler gibi eriyip gidiyor"; Cezayir'de "Prusya kralı için ölür"; Belçika Kongosu'nda, metropolde, süper ulusal Yüksek Otoriteler tarafından desteklenen ve yönetilen sözde ekonomik canlanma, yönetici sınıfı aile konseyine tabi tutulmuş, sefil bir yaşlılar meclisi olarak gösterirken, insanlar dini ve sivil kutsal odalara sığınarak günah çıkarıyorlar.

Tasfiye memurlarının görevi, onlara kesinlikle acıymıyor olsak da, kabul etmek gerekir ki, son derece aşağılayıcıdır. On yıl süren demokratik afyonla uyuşturulmuş, sersemlemiş "kamuoyunun" hayaleti, aniden "kötü bir anlaşma"ya dönüşen "iyi bir anlaşma"nın acı hapını yutmasını sağlamak ve birdenbire yararlanıcılarının minnettarlık göstermediği bir "Hristiyan hayırseverlik işi"nin acı hapını yutmalarını sağlamak; "siyah tasfiye" dalgasını durduramayan sömürge otoritesinin ve kağıt hamuru

gibi çürümüş refahın sallantıda olan yapısını desteklemek için “yabancı” finansal güçlerin yardımını dileyen metropol otoritesinin çifte hakaretini sindirmelerini sağlamak. Majestelerinin eski sosyalist bakanlarının, refah dönemlerinde ulusal topluluğun ateşli savunucuları ve yeminli destekçileri olmaları, şimdi ise geçmişteki ihtişamı tasfiye etmek gibi nankör bir işi sosyalistlere ve liberallere bırakarak muhalefette ihtiyatlı bir şekilde beklemeleri ve belki de oy sandıklarının açılacağı o özlemle beklenen günde oy kazanmaları tesadüf değildir.

Er ya da geç kaçınılmaz olan tasfiye, kolonide hala yaşayan sefil insan kalıntılarının önünde bir engel oluşturabilir mi? Kesinlikle hayır. Eğer herhangi bir zaman kaşınıtı hissedilerse, Cezayir'deki kardeşleri gibi “ultra” oynamak isterlerse, “gençlerin” kaşınıtlarını gidermek için tek yapmaları gereken tekrar sokaklara çıkmaktır. 13 Ocak'ta, üniformalı “tüm Bruxelles”in huzurunda verilen Kongo'nun bağımsızlığı konusundaki ciddi sözün arkasında, De Gaulle'ün Cezayirliilere verdiği sözlerin arkasında olduğundan çok daha az gerçek güç vardır. Arkasını destekleyecek silahı olmayan demir yumruk politikası ile olayların gidişatı güveni yok eden uzanmış el politikası arasında sıkışmış olan yönetici sınıf, sürüklenmekten başka ne yapabilir? Daha fazla tasfiye kapıda, bu yüzden ayakları çamurdan olan küçük krallık, Tanrı'nın onu bağışlamasını umabilir.

Bu durumun olumsuz yanı, işçi sınıfının bu tarihi vodvili kayıtsızlıkla izlemesi, birkaç bin Belçikalı'nın yerli halkın sırtından zengin olduğu ve dahası, birkaç düzine büyük özel şirket ve Katolik misyonerlerin “tam mülkiyetinde” olan bir sömürge imparatorluğunu umursamamasıdır. Ancak Kongolu halk kitlelerinin çağdaş sosyal yaşam arenasına gürültülü girişine de aynı derecede sağır ve kayıtsız kalıyorlar. Bu girişin proleter hareket için önemi ve tarihsel değerini, çok küçük bir azınlık dışında kimse kavrayamıyor. Bu, sosyalistlerin ve Stalinistlerin çifte ihanetinin sonucudur; bu ihanet, hareketin anti-kapitalist devrim yolundan sapmasına, iki kez emperyalist çatışmaların katliamına dalmasına ve demokratik yasallık ve zayıf reformizm bataklığında saplanıp kalmasına neden olmuştur.

Borinage ayaklanmaları ile Léopoldville ayaklanmaları arasında zaman içinde kurulan bağlantının, siyasi eylem alanında ve ideolojik bir çerçeve içinde gerçekleşmemiş olması tesadüf değildir. Sömürülen renkli halkların ayaklanmalarının gerçekleştiği trajik izolasyon koşullarında, uluslararası proletaryanın, sınıf partisinin önderliğinde emperyalizmin nihai yıkımı için mücadeleyi sürdürebilecek tek devrimci sınıf olarak tarihsel işlevini yeniden üstlenmesini engelleyen siyasi güçsüzlük durumunda, ve böylece sömürge boyunduruğu altında yaşayan yerli halkların uyanışına çok daha olgun ve ileri bir yönelim kazandırma işlevini yerine getirememesi durumunda, çevre koşullarından bağımsız olarak, Kongoluların ve genel olarak “zencilerin” ayaklanmasının, sosyal köken ayrımı gözetmeksizin “seçilmiş ırk” a karşı yöneltilen ırkçı nefret ve yabancı düşmanlığı biçimleri alması kaçınılmazdır. Burjuva solundaki “iyi niyetli adamların” “tövbe”leri ne olursa olsun, etraflarında sözde “proleter sol”un küçük gizli toplantıları “işçi-demokratik” ısrabını sürdürmektedir. Bu, İngilizlerin, Fransızların ve Belçikalıların (diğerlerinden bahsetmeye gerek bile yok) şiddetli ırkçılığına karşı kaçınılmaz bir tepkidir ve çılgınca bir “etkili muhatap”, yani itaatkar bir muhatap arayışının sonucudur. Bu, Avrupa'nın emperyalist ve sömürgeci satürnaliyesinin iğrenç gerçekliğinin arkasında yatan, yüzyıllardır süren ideolojik mistifikasyon ve tarihsel tahrifatın sonucudur.

Öte yandan, bu ırkçı nefret, kökleri açıkça sosyal nitelikte olan bir nefretle karışmaktadır. Yabancı düşmanlığı damgası, Kongo'daki siyah halkların kargaşasında özellikle canlı olsa da, derin kökenleri aslında Belçika kapitalizminin sömürgeci sömürüsünün şiddetli tekerci karakterinde aranmalıdır. Bu sömürü, coğrafi olarak birkaç bölgede yoğunlaşmış olsa da, siyah Afrika'nın geri kalanında eş benzeri olmayan bir sanayileşmenin temelleri üzerine kurulmuştur. Diğer tüm kolonilerde, tarım ürünleri ihracatı, Batı'nın işleme endüstrilerinin ihtiyaç duyduğu ürünlerin ihracatını aşmaktadır. Belçika Kongosu'nda ise tam tersi geçerlidir: bu nedenle dünya pazarına çok daha bağımlıdır ve ekonomik dalgalanmalara, refah dönemlerine ve ardından artan sosyal çalkantılarla birlikte kriz dönemlerine daha duyarlıdır.

Endüstriyel yapıların (en azından madencilik alanında) bu güçlü girişi, büyük metropol ve uluslararası sermayenin kontrolü altında gerçekleşmiştir ve gerçekleşmeye devam etmektedir. Société Générale de Belgique, elbette, şimdiye kadar aslan payını elde eden finans grubudur. Gücü sınırsızdır: sömürge yönetimini ve tüm “özel” işletmeleri, sömürgecinin tüm sivil, dini, askeri ve siyasi kurumlarını kontrol etmektedir. Ancak, parlamentonun “demokratik denetimi”nin “ulusal topluluk” adına devlet temsilcisinin sömürge politikası planlarına kölece itaat ettiği Belçika'da da yetkileri daha az kapsamlı değildir.

Belçika Kongosu ve Ruanda-Urundi'deki Avrupalı nüfus, doğal olarak, finansal sermayenin tüm gücü ve anonim varlığına tabidir. Bu “altın buzağı”nın gölgesinde, 85.000'i Belçikalı olmak üzere 108.000 Avrupalı, Kongo'nun 12 milyon yerli halkı ve Ruanda-Urundi'nin 5 milyon yerli halkı üzerinde mutlak önceliğe sahiptir. Bu halklar, 1922'de LoN'un verdiği yetkiyle, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra BM tarafından Belçika'ya emanet edilmiştir.

Avrupalıların paralı askerleri olan yerli notabiller hariç, tüm Kongo nüfusu devlet işletmelerinin, endüstriyel ve tarımsal üretim aygıtlarının ve ticaret şirketlerinin insafına kalmış devasa bir işgücü rezervini oluşturmaktadır. Notabiller, kabilelerinin sırtından geçinen “tembel” şeflerden ibaret oldukları için, burada yerli bir burjuvazi oluşmamıştır. Yerli küçük tüccar burjuvazisi, büyük sanayi şirketlerinin etkisi altına giren Avrupalı ticaretin rekabeti altında boğulmaktadır. Birkaç yıldır, kooperatifler halinde örgütlenen bir “yerli köylülük” oluşmaktadır; ancak bu deneyim, onları kontrol altında tutan Katolik misyonerlerin yararına olan “kulaklılığı” beslemektedir.

Hayvancılık ya Avrupalıların ya da Ruanda-Urundi'nin feodal beylerinin elindedir, kabileler ve yerli köylülere ise sadece küçük bir yüzde ayrılmıştır. Geri kalanlar ise, tüm üretici güçler hamal, liman işçisi, bellboy, hizmetçi ve büyük madencilik, sanayi ve ticaret işletmelerinde çalışan proleterler olarak “maaşlı” olarak çalışmaktadır. Yabancı kapitalizmin bu kentsel yoğunlaşmasının kenarlarında, misyonların denetimi altında organize edilen teknik okullarından ince bir

“gelişmiş” sınıf ortaya çıkmaktadır. “Kapalı bir kapta” büyüyen, ‘eğitilmiş’ bu birkaç yüz genç, önemli şahsiyetlerin çocukları veya “beyaz zenciler” arasından seçilen ayrıcalıklı birkaç kişi dışında, 80 yıllık siyasi paternalizm ve Belçika'nın korsanca ekonomik sömürsünün ardından Kongo halklarının ulaşabildiği entelektüel zirveyi oluşturuyorlar. Bu kısırlaştırıcı vesayet, diğer şeylerin yanı sıra, Avrupa üniversitelerinden mezun olan Afrikalı entelektüellerle temas kuran yerli “elitler” arasında acı bir aşağılanma duygusu ve acı verici bir aşağılık kompleksi yaratmıştır.

Buna ek olarak, Avrupa'nın varlığı ve dünya savaşı sırasında yerli halklar arasında hızla yayılan (ancak son ekonomik krizle kısmen durdurulan) belirli bir proleterleşme bir yandan geleneksel yapıların hızla bozulmasına, diğer yandan da kitlelerin köklerinden koparılmasına, şiddetle kendi topluluklarından ayrılmasına ve aniden endüstriyel ve ticari kent merkezlerine yerleştirilmesine yol açmıştır. Bu yerleştirme, atalardan kalma gelenek ve görenekleri çok hızlı bir şekilde yok ederken, bunların yerine, yeni ortaya çıkan Avrupa proletaryasının kine benzetilemeyecek, hatta bugünün Çin ve Hindistan'ındakine bile benzetilemeyecek bir zihniyet ve dayanışma biçimleri getirmiştir. Tüm bunlar, halkın öfkesinin patlamalarının şiddetini ve bunlara karşılık gelen siyasi ve ideolojik üst yapıların nezaketsizliğini açıklıyor.

II

Anlattığımız dengesizliklere rağmen, Kongo sınırlarında cesurca gelişen Afrika sömürgecilik karşıtı hareketin ivmesi ve Léopoldville olaylarının etkisi, uzun vadede Kongo halklarının isyan iradesinin ifade edildiği genç partileri eski aşağılık komplekslerinin ağırlığından kurtarmayı başaracaktır. Burada en dikkat çekici iki gruba atıfta bulunuyoruz: ABAKO ve Mouvement Nationaliste Congolais, çünkü 4 Ocak'tan sonra çoğalan diğer gruplar ya bu iki grubun etrafında toplanmış ya da Avrupa'nın etkisi altında kalmışlardır.

Halk kökenleri 1921 ve sonraki yıllarda ünlü beyaz karşıtı Kimbanguist hareketinin geleneklerine dayanan ilki, Léopoldville eyaletinde özerk bir Afrika devleti

kurmayı amaçlamaktadır. Katanga ile birlikte devasa Kongo topraklarının (2.350.000 kilometre kare) en önemli merkezi olan bu eyalet, ABAKO liderleri tarafından bağımsızlık hareketinin sıçrama tahtası olarak görülüyor. Ocak ayındaki ayaklanmanın yayıldığı Léopoldville bölgesinde kurulmasını önerdiği pilot ülke, aynı zamanda tarihi bir emsalle de bağlantılıdır: 13. ve 15. yüzyıllar arasında aynı eyalette var olan ve olaylarını aşağıda hatırlatacağımız bir Afrika krallığı. Bu plan, cesareten yoksun değildir ve projenin başarılı olması halinde, metropolün kraliyet mantosunu pigme boyutlarına göre dikmek zorunda kalacak olan Belçika yetkililerini ciddi şekilde zor durumda bırakacaktır.

ABAKO'nun rakibi olan ve onu partikülerizmle suçlayan ikinci parti, o kadar yaygın bir etkiye sahip değildir ve – en azından başlangıçta – Katolik misyonerler tarafından desteklenen, koloninin en önemli limanı ve ticaret merkezi olan Léopoldville'de hüküm süren Avrupa ve hatta kozmopolit etkiden en az etkilenen Yukarı Kongo halklarını temsil etmektedir. Gelişimi, doğduğu bölgelerin geri kalmışlığı ve eski yerli güçlerin hala bir miktar otoriteye sahip olması nedeniyle engellenmektedir. Ancak, son olaylar ve diğer partinin rekabeti, onları radikalleşmeye itmektedir, ancak Aralık 1957'deki seçimlerdeki başarısızlıkları ve Ocak 1959'daki olaylardan sonra dağılmamış olmaları, popülaritelerini artırmamıştır. Öte yandan, Belçika Kongosu'nun “coğrafi bütünlüğünü” koruma hedefleri, bu bütünlüğün yalnızca İngiliz, Fransız, Alman, Portekiz ve Belçika emperyalizmlerinin Afrika'yı etki alanlarına bölerek oluşturdukları yapay bir ürün olması gerçeğiyle bağdaşmamaktadır. Bu bakımdan ABAKO'nun konumu daha gerçekçi görünmektedir, çünkü daha istikrarlı ve daha uzun ömürlü etnik gruplara dayanmaktadır ve Avrupa sömürge otoritesinin gücü 80 yılı aşkın bir süredir aynı coğrafi konumdan yayıldığı için, Belçika Kongosu'nun coğrafi ve siyasi statükosunu benimsemek ve korumak isteyen MNC'nin sömürgeci güçlerin zayıflaması ve sonunda ortadan kalkmasıyla kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak olan özel durumların etkisi altında çökme riskiyle karşı karşıyadır. Bununla birlikte, MNC, derhal bağımsızlık, gerçek bir Afrika hükümetinin kurulması ve “Belçika-Kongo topluluğu”na karşı olduğunu beyan etmektedir.

Bu iki partinin yanı sıra, son zamanlarda, uysal Avrupa sendikalarına karşı çıkan, ilk katı Afrika sendika örgütü olan Union des Travailleurs Congolais kurulmuştur. (Parantez içinde belirtmek gerekirse, şu ana kadar yerli halkın Avrupa sendika otoritelerinden bağımsız sendikalar kurmasına izin veren yasalar, gerçek anlamda toplanma hakkı veya basın özgürlüğü bulunmamaktadır). Tüm bu gruplar için gelecekteki beklentiler, kitlelerin kendiliğinden gelişimi ve şiddetli baskısının, aynı zamanda siyah Afrika'nın genelindeki siyasi ve sosyal gelişmelerle bağlantılı olarak, bugünün elitlerinin mücadelecî ruhuna ve kadrolarının sosyal yapısına ne ölçüde yansıtacağına bağlıdır. Yerli halkların özerk bir siyasi bilincin olgunlaşmasını engelleyen devasa ekonomik ve sosyal engellerin olduğu unutulmamalıdır. Léopoldville olayları, beyaz paternalizminin asırlık kusurlarının her geçen gün yeniden ortaya çıktığı bir sosyal kaos ve halk ayaklanmaları dönemini başlattı. “Belçikalı hayırseverler”in bıraktığı miras, Orta Afrika'nın yerli halklarını “medeni halkların sahip olduğu” yaşam standardına yükseltmek istediklerini ilan ettikleri halde, Avrupa'nın bu halkları sömürmesinin en mide bulandırıcı biçimlerinden biri olarak giderek daha fazla ortaya çıkmaktadır.

Bu devasa toprakların 9/10'u hâlâ, yerli halkın kıtlık ve açlık arasında gidip geldiği arkaik yapıların ağıyla kaplıdır. Çok demokratik, çok ilerici ve çok Hristiyan olan sömürge yetkilileri, Kongo halklarının siyasi yeniden doğuşunu daha da zorlaştıran bir ıstırapı uzatmak için geleneksel merkezlerdeki yozlaşmış yerli hükümdarlarına sarılıyorlar. Geleneksel otoriteyi korumak amacıyla, kaderlerinden korkan gerici yerli küçük beyleri sonsuza dek ortadan kaldırmak, yeni hareketlerin görevidir. Bu beyler, “köle tüccarı kral” II. Leopold'un cehennem gibi Afrika imparatorluğunu kurarken verdiği sözleri hatırlatarak kendilerini savunuyorlar! Ancak bunu, büyük sanayi ve ticaret şehirlerinde yoğunlaşan halk kitlelerinin yardımıyla ve Avrupa metropol proletaryasının, özellikle de Belçika proletaryasının belirleyici katkısını beklerken, bunu ancak büyük sanayi ve ticaret şehirlerinde yoğunlaşan halk kitlelerinin yardımıyla yapabilecekler. Bu “kitlesele” baskı altında, çürüyen Batı'dan ve Doğu'dan, Batı modelini ‘yakalamak’ için çılgınca bir yarış içinde

ithal edilen “barışçıl ve demokratik bir arada yaşama” araçlarının kısırlaştırıcı etkisinden kurtulabilecekler mi? Yakın gelecek bunu gösterecek. Bu arada, Kongo'nun siyasi geçmişinin tarihini hatırlamakta fayda var, çünkü bu geçmişin yansımaları – daha önce de belirtildiği gibi – yerli partilerin programlarında açıkça görülüyor.

Biraz Tarih

Orta Çağ'dan çıkmaya çalışan Avrupa'da, “ilahi hak” ile hüküm süren monarşilerin egemenliği altında ilk burjuva devletlerin ortaya çıktığı bir dönemde, Kara Afrika'da, Avrupa feodalizmiyle az çok ilişkili olan, ancak Akdeniz ve daha sonra Atlantik Kıyısı'nın büyük ticaret ve medeniyet merkezlerinden coğrafi olarak uzak olmaları nedeniyle çok daha istikrarlı olan güçlü etnik birimler zaten mevcuttu. Ancak bu, tamamen “taşralı” bir istikrar idi ve Akdeniz kuşağındaki büyük sosyal ve askeri kargaşadan korunmuş olsa da, özerk bir gelişimin ve daha da az “cennet gibi” yaşam koşullarının meyvesi değildi. Tropiklerin cehennem gibi sıcaklığı altında, aşılmaz bir bakir orman kuşağı ve daha uzakta çöllerle çevrili Kongo halkları, insan ırkı için en düşmanca olan maddi koşullara karşı inatla mücadele ettiler ve geliştirdikleri toplumsal örgütlenme biçimleri tarihçilerin hayranlığını daha da hak ediyorsa da, Akdeniz dünyasının büyük medeniyet akımlarının kenarında evrimleşmeleri nedeniyle, ilkel komünizmin yavaş yavaş çürüme sürecinin esiri olarak kalmaları ve sömürgeci belasının ve onun koruması altındaki kabile liderlerinin yozlaşmasının ölümcül darbeleriyle bunu aşamamaları kaçınılmazdı.

Krallık düzeyine ulaşan Batı Afrika halkları arasında, Aşağı Kongo'da yerleşenler şüphesiz en dikkat çekici olanlardı. M.S. 1. binyılın başından 19. yüzyıla kadar Kongo havzasının merkezini domine eden platoda birbirini izleyen tüm monarşiler ve sultanlıklar arasında Aşağı Kongo Krallığı, dünya tarihinde kendini gösteren, sadece Portekiz ve Hollanda gibi ilk Avrupa denizcilik monarşileriyle değil, aynı zamanda Kutsal Makamla da ilişkilerini sürdüren (aynı zamanda, egemen hiyerarşinin prestijini artırmak ve ayrıcalıklarını güçlendirmek için Hristiyanlığı benimseyen tek krallık olması nedeniyle) ve Ocak 1959'da halkın ayaklandığı aynı bölgede yaklaşık üç

yüzyıl boyunca varlığını sürdüren tek krallıktır. Tarihini anlatmadan önce, Aşağı Kongo halklarının o dönemde iç kesimlerdeki halklarla, özellikle de şu anda burjuva etnografların merak konusu ve Hristiyan misyonerlerin hayırseverlik çabalarının odağı olan pigmelerle olan ilişkilerinin niteliğini vurgulamak gerekir. Kongo halklarının sözlü geleneğine göre, pigmeler Aşağı Kongo'nun ilk sakinleriydi ve uzak Doğu Afrika bölgelerinden göç eden Bantu halkları tarafından kısmen yerlerinden edildi. Ancak, Aşağı Kongo Krallığı döneminde pigmeler, bugün olduğu gibi “babacan” bir şekilde özel “rezervlere” kapatılmamış, aksine, hem vahşi hayvanları ve filleri avlamadaki büyük becerileri nedeniyle değerli oldukları için, hem de ekvatorial ormanda yön bulma yetenekleri ve ünlü koku alma duyuları sayesinde yeni toprakların keşfedilmesi ve temizlenmesinde vazgeçilmez araçlar oldukları için, yönetici kabileler tarafından saygıyla muamele görmüşlerdir. Bu nedenle çoğu, siyasi bağımlılık rejimi altında olsa da, “işgalcilerin” kabileleri içinde yerleşik bir yaşam sürdürerek, özgür işçiler olarak tarımla uğraşüyor ve “iyi komşuluk” ilişkileri sürdürüyorlardı. Beyaz işgalcilerin durumunda ise durum farklıydı: Evcilleştirilmeye izin vermemeye kararlı olan ve diğer yandan güç açısından etkili bir direniş gösteremeyen pigmeler, bakir ormanların labirentinde “kaybolarak” kendilerini kurtardılar ve binlerce yıllık gururlu bağımsızlıklarını sürdürdüler. Bu durum, sömürgeciliğin cellatlarının onları ateş ve demirle yok etmesine gerek kalmadan, ırkın neredeyse tamamen ortadan kalkmasıyla sonuçlandı.

Ama Aşağı Kongo'ya dönelim. Burjuva etnologlara (hepsi aynı fikirde değil ve her zaman şüpheci) ve ayrıca dönemin bazı kroniklerine göre, Aşağı Kongo Krallığı 13. yüzyılın sonlarında, uzun ve çetin bir tarihsel göçün sonucunda güneydoğu Afrika'dan gelen Bantu ırkı halklar tarafından kuruldu. Atlantik kıyılarına, Kongo Nehri'nin ağzına vardıklarında, ne Mısırlılar ne de Araplar Orta Afrika'ya girmedikleri ve kıtanın batı kıyılarına da ilerlemedikleri için, Akdeniz etkisinden uzak kalan bir krallığın oluşumunun kaynağı olmuşlardır. Tabii ki, Kuzey Afrika kuşağının merkezlerine çekilen kopuk kabilelerle temaslar olmuştur; ancak, ilk Avrupalı korsanlar buraya ayak bastıklarında, Kuzey ve Güney Sahra Afrika'sındaki

medeniyetlerin ve devletlerin sosyal, siyasi ve ekonomik özelliklerinin Aşağı Kongo Krallığı'nda mevcut olmadığı bir gerçektir. Yabancı etkiler görülse de, bunlar tarım teknolojisinin maddi unsurlarıyla sınırlıdır ve sosyal yapıları hiç etkilememektedir. Bu yapıların en belirgin ve en dikkat çekici özelliği, ilkel komünizmin hala canlı bir şekilde varlığını sürdürmesidir.

1484 yılında, şu anda Fransa, Portekiz ve Belçika arasında bölünmüş olan Krallığın toprakları, doğrudan ya da dolaylı olarak onun yetkisi altında bulunan alanlar hariç, 300.000 kilometrekarelik bir alana ulaşmıştır. Krallık, kalıtsal değil, seçilmiş bir monarşi tarafından yönetiliyordu, çünkü hükümdar, selefinin ölümünden sonra, kraliyet gücü tarafından birleştirilen ve vasal haline getirilen kabilelerin şeflerinin meclisleri tarafından seçiliyordu ve etnik köken, Bantu öncesi ve Bantu kökenli yerel halkın etnik kökenine göre illere ve ilçelere bölünmüştü ve bu iller ve ilçeler de kabileler tarafından tanınan ve desteklenen şefler tarafından yönetiliyordu. Toplum hayatı, tarım ürünleri ve avlanma alanlarına olan ihtiyaçlarına göre kabilelerin ekili ve “boş” arazileri kullanabildiği bir toprak rejimine dayanan, esasen komünal bir altyapıyla hala güçlü bir şekilde şekilleniyordu. Kölelik vardı, ancak uzun vadede kabileye asimilasyona dönüşen bir “evcilleştirme” ile sınırlıydı: “Avrupalı sömürgeciler”in gelmesiyle birlikte köle ticareti korkunç boyutlara ulaştı.

Avcılık, balıkçılık ve yabani meyvelerin kendiliğinden toplanması, tarımsal üretimi tamamlayarak, iç kesimlerdeki nüfusun hala maruz kaldığı ve büyük beyaz kral II. Leopold'un hükümdarlığı altında şiddetle yeniden ortaya çıkan ve bazı bölgelerde hala devam eden yamyamlığı ortadan kaldırdı. Bu bölgeler, Belçikalı sömürgeci cellatların kariyerlerinin utanç verici bir sonla bitmesini önlemek için yakın zamanda “karantina” altına alındı.

III

Aşağı Kongo Krallığı'nda üretim teknikleri dikkate değer bir düzeye ulaşmıştı: yeraltından çıkarılan demir, bakır, altın ve elmaslar yerel olarak işleniyordu ve 19. yüzyılın kaşifleri bile, o dönemde üretilen demirin

Avrupa'da üretilen demirden daha yüksek kalitede olduğunu fark etmişlerdi. Zanaatkarlar silah, vazo, mobilya, tekstil ve mücevher üretiyorlardı ve özellikle fildişi ve ahşap oymacılığında üstünlükleri vardı; bu ürünler, yüzyılımızın Avrupalı antika satıcıları tarafından muhteşem fiyatlarla piyasaya sürülüyordu.

Kırsal kesimde büyükbaş hayvancılık büyük ölçekte yapılmıyordu: küçükbaş hayvanlar ve kümes hayvanları – domuzlar, koçlar, keçiler, tavuklar – hakimdi, çünkü sıtma ve uyku hastalığı salgınları yabani öküz ve diğer büyük hayvan sürülerini yok etmişti, atlar ve develer ise bilinmiyordu ve hala Kongo manzarasında yer almamaktadır. Öte yandan, hayvancılığın azlığı, tarihsel düzeyde, boyun eğdirilmiş kabilelerin temsilcilerinin köleleştirilmesini haklı çıkarmaktaydı. Toprağın özellikleri ve geniş ekvatorial alanlar nedeniyle tarım, toprağın kolektif mülkiyeti ve ortak çalışma temelinde yapılmıyordu: küçük mülkiyetin belası kök salmamıştı ve dahası, beyaz sömürgecilerin bayrağı altında bile yayılması olası değildi – bu unsur, sınıf mücadelelerinin ve bunlara karşılık gelen siyasi biçimlerin gelecekteki gelişmelerinde kesinlikle olumlu bir etki yaratacaktı.

Batı merkantilizminden gelen atlı haçlılar ve onların bireyci ideolojileri gelene kadar, sosyal ilişkiler (kölecilik hariç, ki bu da en gelişmiş olanlar dahil tüm eski uygarlıklarda görülen tipik bir olgudur), üretken sınıfların ezilmesi ve sömürülmesi yoluyla tembel bir sınıfın zenginleşmesine yönelik arkaik biçimlerden muaf kalmıştı. Krallık, erkeklerin başkalarının emeğini sömürerek elde ettikleri servetin sahipleri olarak değil, tüm topluma yayılmış bir anlamda sosyal olarak üretken kullanım güçleri olarak değer gördükleri tarihsel aşamadan henüz çıkmamıştı. Erkekler, karşılıklı gıda yardımı, karada serbest dolaşım ve savaşta karşılıklı yardımlaşma olmak üzere üç yönlü bir kabile içi dayanışma yasası dışında hiçbir şeye bağlı olmadan hasat yapar, ekim yapar, balık tutar ve avlanırlardı. Genel kıtlık durumları hariç, hiç kimsenin açlıktan ölmeye mahkum olmadığı ve herkesin topluluk içinde yaşamak veya gerekirse hayatta kalmak için gerekli olanakları bulunduğu anlamda “yetimler ve dullar”ın olmadığı bir dayanışma bağı vardı. Kısacası, ilkel komünizmin (genel hatlarıyla) devamlılığının bir çerçevesi.

Ancak, sosyal ilişkiler açısından dıştan bakıldığında statik görünen Aşağı Kongo Krallığı'nın iç durumu, henüz endüstriyel olmasa da, o zamana kadar sınırlı bir ekonomi ve pazarın sınırları içinde tutulamayacak kadar gelişmiş olan üretici güçlerin gelişiminin baskısı altında bozuluyordu. Kıyı şeridi, yollar ve su yolları boyunca bölgeler arasında ticaret zaten yapıyordu; iç kesimlerde yaşayan ve fildişi ve deri üreten, bunları gıda maddeleri, imalat ürünleri ve silahlarla takas etmeye hazır olan nüfusların maddi ihtiyaçlarının gelişmesiyle paralel olarak el sanatları da geliyordu. Böylece, açık sınıf ayrımlarına yol açmadan, geleneksel ilişkilerin çürümesi şekillenmeye başladı ve bu durumdan kraliyet aristokrasisi yararlanacaktı, ancak zenginleşmesi biriktirme sınırlarını aşmadı ve yerli halkın nesnel yaşam koşullarının yansıdığı, geleneksel haklarla sıkı bir şekilde düzenlenmiş ekonomik yapının genel temellerini etkilemedi. Bireysel şeflerin despotizmine karşı isyanlar, henüz boyun eğdirilmemiş kabilelerin saldırıları, açlık çeken kabilelerin akınları ve diğer huzursuzluk belirtileri, bir yandan geçmişin ekonomik ve sosyal gelenekleri, diğer yandan genişleyen üretici güçlerin itici gücü gibi zıt kutuplarda yer alan denge ve denetleme mekanizmalarının dönüşümlü oyunuyla belirlenen istikrarsız dengeyi sadece yüzeysel olarak bozdu.

Bu dengesiz denge, Kongo'yu övündükleri üstün medeniyet düzeyine yükseltmek bir yana, çöküşünü hızlandıran ve sonunda yüzyıllar boyunca Afrika tarihinden silen ilk Avrupalı tüccar ve askerlerin gelişile kesin olarak bozulacaktı.

1482-83'te büyük ekvator nehrinin ağzına ayak basan ve katı olmasa da birkaç top atışıyla boyun eğdirilebilecek kırılgan bir kabile topluluğu olmayan Aşağı Kongo Krallığı gibi bir siyasi yapı ile karşı karşıya kalan Portekizliler, Diogo Cam önderliğinde, M'banza'da (daha sonra San Salvador olarak yeniden adlandırıldı) ikamet eden yerli krala ilk elçilik heyetini gönderdiler: Gururlu Kongo bağımsızlığını savunmaya kararlı olan hükümdar, Avrupalı elçileri rehin aldı ve Cam, misilleme olarak ve değerli topraklarla gelecekte temas kurmak amacıyla esir aldığı küçük bir yerli grubu da yanına alarak Lizbon'a döndü. Asla geri dönmeyecek gibi görünüyordu, ama bunun yerine...

Dramanın ikinci perdesi birkaç yıl sonra, Portekizliler ikinci kez karaya çıktıklarında gerçekleşti. Lizbon'daki politikacılar ve din adamları tarafından akıllıca Hristiyanlaştırılmış, Avrupalılaştırılmış ve "koşullandırılmış" olan, daha önce esir alınan yerlilerden oluşan yeni bir heyet, Aşağı Kongo kralına gönderildi. Misyonerlerin talimatlarıyla, denizcilerin yapmaya çalıştıklarını başardılar: Kralı Portekiz'in muazzam zenginlikleriyle ilgili hikayelerle etkiledi, ona görünüşte eşit muamele ederek kibirini okşadı ve sonunda onu şeref ve zenginlik vaadiyle baştan çıkardı. Hükümdar sadece din değiştirmede, önce sarayındaki yüksek rütbeli kişileri, sonra da tebaasını da aynı şeyi yapmaya zorladı ve Avrupalılara, kısa sürede sadece ürün alışverişi değil, insan ticareti ve acımasız kölelik olarak da ortaya çıkan bir ticaret yolu açmaya başladı. Geleneksel ekonomik ve siyasi izolasyon kırıldıktan sonra Kongo, sömürgeci sömürünün "vektör böcekleri"nin kurbanı oldu: önce imalat mallarının ithalatı ve hammaddelerin ihracatı, ardından alkolizm, zührevi hastalıklar, kısa sürede ilkel büyü ritüelleriyle birleşen bir dinin afyonu, üst kademelerde ve çevrelerde yolsuzluk, köle ticareti ve yüzyıllar boyunca miras kalan sosyal ve siyasi yapının parçalanması.

Bu çabada beyaz sömürgeciler, kraliyet otoritesinin yolsuzluğundan yararlandılar. Kraliyet otoritesi, oğullarını Lizbon'a göndererek orada eğitim almalarını ve yönetici veya rahip olarak kariyer yapmalarını sağladı (yerel bir lordun oğlu olan Afonso I, Kongo'nun ilk piskoposu ve apostolik vekili oldu) ve sadece ticaret yapmakla kalmayıp, kan ve kabile kardeşlerinin bedenlerini ve ruhlarını işgalcilere sunmaktan mutluluk duyan eyaletlerin küçük lordlarının yolsuzluğundan faydalandı. Bu arada, diğer Avrupa güçleri ve Kutsal Makam ile de diplomatik ilişkiler kuruluyordu: Böylece beyaz sömürgeciler ile yerli hükümdarlar arasında (Katolik misyonerler ile büyücüler arasındaki kutsal ittifakın desteğiyle) "kutsal ittifak"ın temelleri atılmış ve bahsettiğimiz istikrarsız denge kesin olarak bozulmuştu. Krallık geri dönülmez bir şekilde ölüme mahkum olmuştu.

Bu süreç ciddi sarsıntılar olmadan gerçekleşmedi: köleliğin belasından özellikle etkilenen birkaç kabile isyan etti, bazı durumlarda kralı, nüfus azalması ve

dolayısıyla ülkenin ekonomik ve sivil çöküşü tehdidinde karşı Kutsal Makam'ın (onu... İlahi Takdir'in iyiliksever korumasına yönlendiren) korumasını istemeye zorladı, diğer durumlarda ise kral ve Portekizlilerin birleşik güçlerini savunmaya zorladı. Ancak Portekizliler, kabileler arasındaki rekabeti ve küçük hükümdarları büyük hükümdarlara karşı manevra yaparak iyi bir oyun oynadılar ve tersi, 16. yüzyılın ortalarında savaşçı ve gururlu Jagga kabilelerinin krallığı işgali, kralın önderliğindeki Bantu hükümdarlarını beyazların askeri yardımını istemeye zorladı. Beyazlar, maden arama faaliyetlerini genişletmek ve köle ticaretinin kapsamını genişletmek için uygun bir zamanda gelen bu talebi memnuniyetle kabul ettiler. Böylece, her şey Kongo'nun bağımsızlığına karşı birleşti.

Portekiz'in üstünlüğünün çöküşü 17. yüzyılın sonlarında, kralın beyazlara belirli bir arazi genişletmesi verme kararı bazı kabilelerin ve özellikle Sogno eyaletinin isyanına neden olduğunda gerçekleşti: aslında, yabancılara özel mülkiyet olarak arazi devri, arazinin topluluğun çıkarları ve ihtiyaçlarına göre kolektif bir mal olduğu geleneksel hukukun temellerini sarsmıştı. Ayaklanma savaşa dönüştü ve sonunda Portekizliler Kongo'nun sol yakasına ve komşu Angola kolonisine geri çekildi. 1642'de Kongo kralına elçiler göndermiş olan Hollandalılar ise iç kesimlere girmeden ve yerlilerle ilişkilerinde daha büyük diplomatik beceri göstererek pazarların ve limanların kontrolünü ele geçirdiler, ancak pratikte kendilerini öncekilerden daha az açgözlü ve acımasız olmadıklarını ortaya koydular. Sonraki yüzyıllarda, diğer Avrupa güçleri Afrika'nın batı kıyısında ortaya çıktı, Hollandalılar Güney Afrika'ya doğru ilerledi, Portekizliler kaybettikleri toprakların bir kısmını geri aldı, Kongo Krallığı geriledi ve sonunda eski halinin gölgesi haline geldi. 1876'da, Livingstone ve Stanley'nin büyük coğrafi keşiflerinden sonra, Belçika'nın Leopold'u "Uluslararası Afrika Birliği"ni kurdu, 1885'te Berlin Kongresi, Belçika tarafından kolonileştirilen "Bağımsız Kongo Devleti"ni tanıdı ve 1908'de Kongo, Belçika Krallığı'nın doğrudan yönetimi altına girdi.

Kongo tarihinin bu son dönemini incelemeyen önce, Aşağı Kongo Krallığı'nın, en önemli yerli siyasi yapı olmasına rağmen, tek yapı olmadığına dikkat

edilmelidir. 17. yüzyılda, Cassai (Portekizce'de Kasai nehrinin adı) ile Sankuru arasında bulunan ve muhtemelen Sudan savanlarından gelen kabileler tarafından 6. yüzyılda kurulan, sanatının ulaştığı incelikle ünlü Bakuba Krallığı beyazların baskısı altına girdi. 17. yüzyılda kurulan ve havzanın en iç kesimlerinde Tanganyika'ya kadar uzanan Baluba İmparatorluğu ile Cassai'nin yüksek kesimlerinde bulunan ve 16. yüzyılda Angola'ya kadar uzanan Lunda İmparatorluğu, biraz daha uzun ömürlüydü. Geçen yüzyılın başında ise Mitsiri İmparatorluğu, Tanganyika'dan Kongo'nun sınır bölgelerine kadar yayıldı. Beyazların istilası ve kolonileştirmesinden önce, bu uçsuz bucaksız topraklarda zaten özgün siyasi yapılar oluşmuş olduğu gerçeğini bir kez daha vurgulamak dışında, bu marjinal devletler üzerinde burada durmaya gerek yoktur: emperyalizm mitolojisinin aksine, Avrupalı "medeniyetçilerin" ortaya çıkışı, siyah Afrika'nın üstün yaşam biçimlerine doğru yükselişinin değil, kaçınılmaz ekonomik, sosyal, siyasi ve kültürel çürümesinin işaretiydi.

Parti Yayınları

The International Communist Party

El Partido Comunista Internacional

Il Partito Comunista Internazionale

Communism / Comunismo

clpublishers.com

İletişim: icparty@interncommparty.org

Türkçe Sitemizde

Din Üzerine; Dinlerin Kökeni; Marksizm ve Dinler;

Marx ve Engels'te Din Eleştirisi

ABD'nin Irksal Sorunları Üzerine On Makale

İtalya Komünist Partisi'nin Kadınlar Arasında
Propaganda Organı 'Compagna'dan Makaleler

Lenin, Luxemburg ve Liebknecht Üzerine Üç Makale

Devrimci Komünizmin Temelleri